

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 238

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 54

13 sierpnia 2011

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2011/C 238/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 232 z 6.8.2011..... 1

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2011/C 238/02

Sprawa C-97/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Palermo (Włochy) w dniu 28 lutego 2011 r. — Amia Spa, in liquidazione przeciwko Provincia Regionale di Palermo 2

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2011/C 238/03	Sprawa C-104/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 16 grudnia 2010 r. w sprawach połączonych T-231/06 i T-237/06 Królestwo Niderlandów (T-231/06) i Nederlandse Omroep Stichting (NOS) (T-237/06) przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 1 marca 2011 r. przez Stichting Nederlandse Publieke Omroep, dawniej Nederlandse Omroep Stichting (NOS)	2
2011/C 238/04	Sprawa C-105/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 16 grudnia 2010 r. w sprawach połączonych T-231/06 i T-237/06 Królestwo Niderlandów (T-231/06) i Nederlandse Omroep Stichting (NOS) (T-237/06) przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 2 marca 2011 r. przez Królestwo Niderlandów	3
2011/C 238/05	Sprawa C-113/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Ragusa (Włochy) w dniu 7 marca 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Mohamedowi Aliemu Cherni	4
2011/C 238/06	Sprawa C-236/11: Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej	4
2011/C 238/07	Sprawa C-251/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal administratif de Rennes (Francja) w dniu 23 maja 2011 r. — Martial Huet przeciwko Université de Bretagne occidentale	4
2011/C 238/08	Sprawa C-257/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 26 maja 2011 r. — SC Gran Via Moinești srl przeciwko Agenția Naționala de Administrare Fiscală (ANAF), Administrația Finanțelor Publice București	4
2011/C 238/09	Sprawa C-261/11: Skarga wniesiona w dniu 26 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Danii	5
2011/C 238/10	Sprawa C-276/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 marca 2011 r. w sprawie T-375/06 Viega GmbH & Co. KG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 3 czerwca 2011 r. przez Viega GmbH & Co. KG	5
2011/C 238/11	Sprawa C-280/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 22 marca 2011 r. w sprawie T-233/09 Access Info Europe przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 6 czerwca 2011 r. przez Radę Unii Europejskiej	6
2011/C 238/12	Sprawa C-284/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven Administrativen Sad (Bułgaria) w dniu 8 czerwca 2011 r. — EMS Bułgaria TRANSPORT OOD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” pri Tsentralno Upravlenie na Natsionalnata Agentsia po Prihodite — gr. Plovdiv	7
2011/C 238/13	Sprawa C-285/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Warna (Bułgaria) w dniu 8 czerwca 2011 r. — Bonik EOOD przeciwko Direktor na Direkcija „Obzhalvane i upravlenie na izpylnenieto”, grad Warna, pri Centralno upravlenie na Nacionalna agencija za prihodite (dyrektorowi dyrekcji ds. zaskarżania i zarządzania egzekucją w Warnie przy centralnym zarządzie Narodowej Agencji Skarbowej)	8
2011/C 238/14	Sprawa C-286/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 marca 2011 r. w sprawie T-382/06 Tomkins plc przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 7 czerwca 2011 r. przez Komisję Europejską	9

2011/C 238/15	Sprawa C-287/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 marca 2011 r. w sprawie T-385/06 Aalberts Industries NV, Comap SA, dawniej Aquatis France SAS, Simplex Armaturen + Fittings GmbH & Co. KG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 6 czerwca 2011 r. przez Komisję Europejską	10
2011/C 238/16	Sprawa C-297/11: Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej	11
2011/C 238/17	Sprawa C-306/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 24 marca 2011 r. w sprawie T-54/09 XXXLutz Marken GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 14 czerwca 2011 r. przez XXXLutz Marken GmbH; interwenient: Natura Selection S.L.	12
2011/C 238/18	Sprawa C-314/11 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 13 kwietnia 2011 r. w sprawie T-320/09, Planet AE przeciwko Komisji, wniesione w dniu 24 czerwca 2011 r. przez Komisję Europejską	12

Sąd

2011/C 238/19	Sprawa T-161/04: Wyrok Sądu z dnia 7 lipca 2011 r. — Valero Jordana przeciwko Komisji (Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Lista rezerwy kadrowej wyłonionej w konkursie otwartym oraz decyzje indywidualne dotyczące powołania urzędników — Odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony prywatności i integralności osoby fizycznej — Ochrona danych osobowych — Rozporządzenie (WE) nr 45/2001)	14
2011/C 238/20	Sprawa T-283/08 P: Wyrok Sądu z dnia 7 lipca 2011 r. — Longinidis przeciwko Cedefop (Odwołanie — Służba publiczna — Personel tymczasowy — Umowa na czas nieokreślony — Rozwiązanie stosunku pracy — Uzasadnienie — Oczywisty błąd w ocenie — Prawo do obrony)	14
2011/C 238/21	Sprawa T-463/08: Wyrok Sądu z dnia 30 czerwca 2011 r. — Imagion przeciwko OHIM (DYNAMIC HD) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego DYNAMIC HD — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Brak charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009))	15
2011/C 238/22	Sprawa T-258/09: Wyrok Sądu z dnia 6 lipca 2011 r. — i-content przeciwko OHIM (BETWIN) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego BETWIN — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Obowiązek uzasadnienia — Równość traktowania — Artykuł 49 WE)	15
2011/C 238/23	Sprawa T-318/09: Wyrok Sądu z dnia 6 lipca 2011 r. — Audi i Volkswagen przeciwko OHIM (TDI) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego TDI — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) i art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 75 i art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009).....	15

2011/C 238/24	Sprawa T-235/10: Wyrok Sądu z dnia 6 lipca 2011 r. — Timehouse przeciwko OHIM (Kształt zegarka o zębatach krawędziach) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie trójwymiarowego znaku towarowego — Kształt zegarka o zębatach krawędziach — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009) ...	16
2011/C 238/25	Sprawa T-343/09: Postanowienie Sądu z dnia 27 czerwca 2011 r. — Amecke Fruchtsaft przeciwko OHIM — Uhse (69 Sex up) (Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)	16
2011/C 238/26	Sprawa T-409/09: Postanowienie Sądu z dnia 22 czerwca 2011 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji (Odpowiedzialność pozaumowna — Zamówienia publiczne na usługi — Odrzucenie oferty oferenta — Stwierdzenie nieważności decyzji wyrokiem Sądu — Przedawnienie — Terminy uwzględniające odległości — Skarga częściowo niedopuszczalna a częściowo w sposób oczywisty pozbawiona podstawy prawnej)	16
2011/C 238/27	Sprawa T-452/09 P: Postanowienie Sądu z dnia 21 czerwca 2011 r. — Rosenbaum przeciwko Komisji (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Zaszeregowanie do grupy przy zatrudnieniu — Wzięcie pod uwagę doświadczenia zawodowego zainteresowanej osoby — Artykuł 31 regulaminu pracowniczego — Obowiązek uzasadnienia)	16
2011/C 238/28	Sprawa T-12/10 P: Postanowienie Sadu z dnia 21 czerwca 2011 r. — Marcuccio przeciwko Komisji (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Zwrot kosztów — Pismo Komisji informujące o zamiarze dokonania potrącenia z jego renty inwalidzkiej — Brak niekorzystnego aktu — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne, a w części oczywiście bezzasadne)	17
2011/C 238/29	Sprawa T-125/10: Postanowienie Sądu z dnia 27 czerwca 2011 r. — Amecke Fruchtsaft przeciwko OHIM — Uhse (69 Sex up) (Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)	17
2011/C 238/30	Sprawa T-256/10 P: Postanowienie Sądu z dnia 20 czerwca 2011 r. — Marcuccio przeciwko Komisji (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Przeprowadzka rzeczy osobistych — Dorozumiane i wyraźne rozstrzygnięcia odmowne w sprawie wniosków skarżącego — Obowiązek uzasadnienia — Skarga częściowo oczywiście niedopuszczalna, a częściowo oczywiście bezzasadna)	17
2011/C 238/31	Sprawa T-160/10: Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2011 r. — J przeciwko Parlamentowi	18
2011/C 238/32	Sprawa T-231/11: Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2011 r. — Fraas przeciwko OHIM (wzór w kratkę w kolorach ciemnoszarym, jasnoszarym, jasnoniebieskim, ciemnoniebieskim, żółtobrunatnym i beżowym).....	18
2011/C 238/33	Sprawa T-247/11: Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2011 r. — FairWild Foundation przeciwko OHIM — Wild (FAIRWILD)	18
2011/C 238/34	Sprawa T-263/11: Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2011 r. — Bopp przeciwko OHIM (Zielony obramowany ośmiokąt)	19
2011/C 238/35	Sprawa T-277/11: Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2011 r. — Hotel Reservation Service Robert Ragge przeciwko OHIM — Promotora Imperial (iHotel)	19

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2011/C 238/36	Sprawa T-280/11: Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2011 r. — Ewald przeciwko OHIM — Kin Cosmetics (Keen)	20
2011/C 238/37	Sprawa T-281/11 P: Odwołanie wniesione w dniu 3 czerwca 2011 r. przez Diega Cange Fano od wyroku wydanego w dniu 24 marca 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-104/09 Canga Fano przeciwko Radzie	20
2011/C 238/38	Sprawa T-285/11: Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2011 r. — Gooré przeciwko Radzie	21
2011/C 238/39	Sprawa T-287/11: Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2011 r. — Heitkamp BauHolding przeciwko Komisji	21
2011/C 238/40	Sprawa T-289/11: Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2011 r. — Deutsche Bahn i in. przeciwko Komisji	22
2011/C 238/41	Sprawa T-290/11: Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2011 r. — Deutsche Bahn i in. przeciwko Komisji	22
2011/C 238/42	Sprawa T-292/11: Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2011 r. — Cemex i in. przeciwko Komisji	23
2011/C 238/43	Sprawa T-293/11: Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2011 r. — Holcim (Deutschland) i Holcim przeciwko Komisji	24
2011/C 238/44	Sprawa T-294/11: Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2011 r. — Republika Grecka przeciwko Komisji	25
2011/C 238/45	Sprawa T-295/11: Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2011 r. — Duscholux Ibérica przeciwko OHIM — Duschprodukter i Skandinavien (duschy)	26
2011/C 238/46	Sprawa T-296/11: Skarga wniesiona w dniu 8 czerwca 2011 r. — Cementos Portland Valderrivas przeciwko Komisji	26
2011/C 238/47	Sprawa T-298/11: Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2011 r. — Ghost Brand przeciwko OHIM — Procter & Gamble International Operations (GHOST)	27
2011/C 238/48	Sprawa T-300/11: Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2011 r. — Otto przeciwko OHIM — Nalsani (TOTTO)	27
2011/C 238/49	Sprawa T-302/11: Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2011 r. — HeidelbergCement przeciwko Komisji	28
2011/C 238/50	Sprawa T-303/11: Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2011 r. — Leopardi Dittajuti przeciwko OHIM — Llopart Vilarós (CONTE LEOPARDI DITTAJUTI)	29
2011/C 238/51	Sprawa T-306/11: Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2011 r. — Schwenk Zement przeciwko Komisji	29
2011/C 238/52	Sprawa T-308/11: Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2011 r. — Eurallumina przeciwko Komisji	30

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2011/C 238/53	Sprawa T-312/11: Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2011 r. — Süd-Chemie przeciwko OHIM — BYK-Cera (CERATIX)	32
2011/C 238/54	Sprawa T-313/11: Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2011 r. — Heede przeciwko OHIM (Matrix-Energetics)	32
2011/C 238/55	Sprawa T-314/11: Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2011 r. — Fortress Participations przeciwko OHIM — Fortress Investment Group i Fortress Investment Group (UK) (FORTRESS)	32
2011/C 238/56	Sprawa T-315/11: Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2011 r. — Fortress Participations przeciwko OHIM — Fortress Investment Group i Fortress Investment Group (UK) (FORTRESS)	33
2011/C 238/57	Sprawa T-321/11: Skarga wniesiona w dniu 21 czerwca 2011 r. — Morelli przeciwko OHIM Associazione Nazionale Circolo del Popolo della Libertà (PARTITO DELLA LIBERTA')	33
2011/C 238/58	Sprawa T-322/11: Skarga wniesiona w dniu 21 czerwca 2011 r. — Morelli przeciwko OHIM — Brambilla (Partito della Libertà)	34
2011/C 238/59	Sprawa T-330/11: Skarga wniesiona w dniu 15 czerwca 2011 r. — MasterCard i in. przeciwko Komisji	34
2011/C 238/60	Sprawa T-331/11: Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2011 r. — Besselink przeciwko Radzie	35
2011/C 238/61	Sprawa T-522/09: Postanowienie Sądu z dnia 10 czerwca 2011 r. — Gemmi Furs przeciwko OHIM — Lemmi-Fashion (GEMMI)	35
2011/C 238/62	Sprawa T-484/10: Postanowienie Sądu z dnia 20 czerwca 2011 r. — Gas Natural Fenosa SDG przeciwko Komisji	36
2011/C 238/63	Sprawa T-486/10: Postanowienie Sądu z dnia 20 czerwca 2011 r. — Iberdrola przeciwko Komisji	36
2011/C 238/64	Sprawa T-490/10: Postanowienie Sądu z dnia 20 czerwca 2011 r. — Endesa et Endesa Generación przeciwko Komisji	36
2011/C 238/65	Sprawa T-14/11: Postanowienie Sądu z dnia 14 czerwca 2011 r. — Timab Industries i CFPR przeciwko Komisji	36
Sąd do spraw Służby Publicznej		
2011/C 238/66	Sprawa F-14/11: Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2011 r. — Strohm przeciwko Komisji	37

Sprostowania

2011/C 238/67	Sprostowanie do komunikatu w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-242/11 (Dz.U. C 211 z 16.7.2011, s. 27)	38
---------------	--	----

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

(2011/C 238/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 232 z 6.8.2011.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 226 z 30.7.2011.

Dz.U. C 219 z 23.7.2011.

Dz.U. C 211 z 16.7.2011.

Dz.U. C 204 z 9.7.2011.

Dz.U. C 194 z 2.7.2011.

Dz.U. C 186 z 25.6.2011.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Palermo (Włochy) w dniu 28 lutego 2011 r. — Amia Spa, in liquidazione przeciwko Provincia Regionale di Palermo

(Sprawa C-97/11)

(2011/C 238/02)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione Tributaria Provinciale di Palermo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Amia Spa, in liquidazione

Strona pozwana: Provincia Regionale di Palermo

Pytanie prejudycjalne

Czy w świetle wyroku w sprawie C-172/08 ⁽¹⁾ należy odstąpić od stosowania art. 3 ust. 26 i 31 ustawy nr 549 z dnia 28 grudnia 1995 r. ze względu na jego sprzeczność z art. 10 dyrektywy nr 1999/31/WE ⁽²⁾ oraz od stosowania tego samego przepisu ze względu na jego sprzeczność z art. 1, 2 i 3 dyrektywy nr 2000/35/WE ⁽³⁾?

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie Pontina Ambiente Srl, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze.

⁽²⁾ Dz.U. L 348, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. 200, s. 35.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 16 grudnia 2010 r. w sprawach połączonych T-231/06 i T-237/06 Królestwo Niderlandów (T-231/06) i Nederlandse Omroep Stichting (NOS) (T-237/06) przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 1 marca 2011 r. przez Stichting Nederlandse Publieke Omroep, dawniej Nederlandse Omroep Stichting (NOS)

(Sprawa C-104/11 P)

(2011/C 238/03)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Stichting Nederlandse Publieke Omroep, dawniej Nederlandse Omroep Stichting (NOS) (przedstawiciel: adwokat J.J. Feenstra)

Inne strony postępowania: Królestwo Niderlandów, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawach połączonych T-231/06 i T-237/06;

— jako że sprawa może zostać rozpoznana — stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2008/136/WE ⁽¹⁾ z dnia 22 czerwca 2006 r. w sprawie finansowania ad hoc holenderskich nadawców wypełniających misję służby publicznej;

— obciążenie Komisji kosztami zarówno pierwszej instancji, jak i przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: Naruszenie art. 107, 108 i 296 TFUE przez to, że Sąd uznał płatności Fonds-Omroepreserve (FOR) (fundusz rezerwy radiofonii) i transfer określonych utworzonych rezerw przez różnych niderlandzkich nadawców radiowych na rzecz Nederlandse Publieke Omroep (NPO) (niderlandzka radiofonia publiczna) niesłusznie i na podstawie niewystarczającego uzasadnienia jako formę przyznania nowej pomocy.

Sąd nieprawidłowo zinterpretował i zastosował pojęcia pomocy, istniejącej pomocy i nowej pomocy w rozumieniu art. 107 i nast. TFUE, stwierdzając, że dostępność płatności pochodzących z FOR i transfer określonych utworzonych rezerw przez różnych niderlandzkich nadawców radiowych na rzecz NPO należy uznać za przyznanie nowej pomocy, oraz nie uzasadnił wystarczająco tego stwierdzenia.

Zarzut drugi: Naruszenie prawa do obrony

Sąd naruszył przyjęty w prawie unijnym wymóg zachowania prawa do obrony i praw procesowych zgodnie z art. 108 ust. 2 TFUE i rozporządzeniem (WE) nr 659/1999⁽²⁾, oddalając niesłusznie na podstawie nieprawidłowego i niewystarczającego uzasadnienia powołanie się skarżących na zachowanie prawa do obrony i orzekł, że prawo NPO do obrony nie zostało naruszone.

⁽¹⁾ Dz.U. 2008, L 49, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 16 grudnia 2010 r. w sprawach połączonych T-231/06 i T-237/06 Królestwo Niderlandów (T-231/06) i Nederlandse Omroep Stichting (NOS) (T-237/06) przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 2 marca 2011 r. przez Królestwo Niderlandów

(Sprawa C-105/11 P)

(2011/C 238/04)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M. Wissels i M. Noort, pełnomocnicy)

Inne strony postępowania: Komisja Europejska, Stichting Nederlandse Publieke Omroep, dawniej Nederlandse Omroep Stichting (NOS)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawach połączonych T-231/06 i T-237/06;
- rozstrzygnięcie samemu w sprawie i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2008/136/WE⁽¹⁾ z dnia 22 czerwca 2006 r. w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w niej, że kwotę 42,457 mln EUR należy uznać za nową pomoc państwa i zażądać jej zwrotu jako części kwoty wynoszącej ogółem 76,327 mln EUR (wraz z odsetkami);
- obciążenie Komisji kosztami, w tym kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi w nim, że Sąd naruszył prawo Unii, dokonując nieprawidłowej wykładni art. 107 ust. 1 TFUE i art. 108 ust. 1 i 3 TFUE w związku z art. 1 lit. b) rozporządzenia nr 659/1999⁽²⁾ oraz nie uzasadniając bądź w każdym razie nie uzasadniając wystarczająco swoich ustaleń.

Odwołanie składa się z następujących części:

- 1) Sąd niesłusznie oparł swoje ustalenie, że transfer stanowi nową pomoc, na tym, że art. 109a mediawet został dodany po wejściu w życie traktatu.
- 2) Sąd niesłusznie oparł swoje ustalenie, że transfer stanowi nową pomoc na kryterium, by pomoc ta odpowiadała „określonym potrzebom” (publicznego radia).
- 3) Sąd niesłusznie oparł swoje ustalenie, że transfer stanowi nową pomoc, na tym, że publiczne radio otrzymało w ten sposób zawyżoną dotację (uzupełniającą). Wysokość ewentualnie zawyżonej dotacji nie ma znaczenia dla kwestii tego, czy transfer stanowi nową pomoc. Ustalenie Sądu jest w każdym razie niewystarczająco uzasadnione.
- 4) Sąd niesłusznie stwierdził, że dla kwestii tego, czy transfer stanowi nową pomoc, nie ma znaczenia źródło transferu. Sąd pomija tym samym różnicę między pomocą nową a pomocą istniejącą. Ustalenie Sądu jest w każdym razie niewystarczająco uzasadnione.
- 5) Sąd niewystarczająco uzasadnił swoje ustalenie, że nie można przyjąć, iż przeniesione rezerwy pochodziły z rocznego finansowania publicznego radia a tym samym z istniejącej pomocy.
- 6) Sąd niewystarczająco uzasadnił swoje ustalenie, że przeniesione środki pochodzą z płatności ad hoc i tym samym stanowią nową pomoc.

7) Nawet jeżeli kwestionowane powyżej ustalenia Sądu należy interpretować łącznie, nie mogą one prowadzić do wniosku, że transfer stanowi nową pomoc.

(¹) Decyzja Komisji z dnia 22 czerwca 2006 r. w sprawie finansowania ad hoc holenderskich nadawców wypełniających misję służby publicznej, pomoc państwa C 2/2004 (ex NN 170/2003) (Dz.U. 2008, L 49, s. 1).

(²) Rozporządzenie Rady z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Ragusa (Włochy) w dniu 7 marca 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Mohamedowi Aliemu Cherni

(Sprawa C-113/11)

(2011/C 238/05)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Ragusa

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Mohamed Ali Cherni

Postanowieniem z dnia 26 maja 2011 r. Trybunał wykreślił sprawę z rejestru.

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-236/11)

(2011/C 238/06)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Soulay i D. Recchia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że stosując procedurę szczególną dla biur podróży również w sytuacjach gdy usługa turystyczna jest sprzedawana innej osobie niż turysta Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na niej na mocy art. 306-310 dyrektywy Rady 2006/112/WE (¹) z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że stosowanie przez Republikę Włoską procedury szczególnej dla biur podróży, które nie ogranicza się do

usług turystycznych świadczonych na rzecz turystów, tak jak stanowi dyrektywa, ale obejmuje również transakcje dokonywane między biurami podróży narusza przepisy z dziedziny podatku VAT.

(¹) Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal administratif de Rennes (Francja) w dniu 23 maja 2011 r. — Martial Huet przeciwko Université de Bretagne occidentale

(Sprawa C-251/11)

(2011/C 238/07)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal administratif de Rennes

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Martial Huet

Strona pozwana: Université de Bretagne occidentale

Pytania prejudycjalne

Czy, w sytuacji gdy państwo postanawia przedłużyć stosunek pracy pracownika zatrudnionego uprzednio przez okres sześciu lat na podstawie umów na czas oznaczony, z obowiązku zawarcia umowy na czas nieoznaczony, ustanowionego w art. 13 ustawy z dnia 26 lipca 2005 r., wynika w sposób nieuchronny, z punktu widzenia celów dyrektywy 1999/70 z dnia 28 czerwca 1999 r. (¹), konieczność powtórzenia bez zmian w nowej umowie istotnych postanowień ostatniej zawartej umowy, w szczególności postanowień dotyczących określenia stanowiska, na jakim pracownik ten jest zatrudniony, oraz wynagrodzenia?

(¹) Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia Ramowego w sprawie umów na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC (Dz.U. L 175, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 26 maja 2011 r. — SC Gran Via Moinești srl przeciwko Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF), Administrația Finanțelor Publice București

(Sprawa C-257/11)

(2011/C 238/08)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SC Gran Via Moinești srl

Strona pozwana: Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF), Administrația Finanțelor Publice București

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle art. 167 i 168 dyrektywy 2006/112/CE⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej nabycie przez spółkę handlową będącą podatnikiem podatku VAT przeznaczonych do rozbiórki budynków wraz z działką w celu wzniesienia na niej kompleksu mieszkalnego może stanowić czynność przygotowawczą jako wydatek inwestycyjny służący wzniesieniu kompleksu mieszkalnego uprawniającą do skorzystania z odliczenia podatku VAT związanego z nabyciem budynków?
- 2) Czy w świetle art. 185 ust. 2 dyrektywy 2006/112/CE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej rozbiórka budynków przeznaczonych do rozbioru nabytych razem z działką w celu wzniesienia na niej kompleksu mieszkalnego wymaga dokonania korekty podatku VAT związanego z nabyciem takich budynków?

(¹) Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 26 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Danii

(Sprawa C-261/11)

(2011/C 238/09)

Język postępowania: duński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i N. Fenger, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Danii

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Dania uchybiła zobowiązaniom państwa członkowskiego ciążącym na niej na podstawie art. 49 TFUE oraz art. 31 porozumienia EOG wprowadzając i utrzymując w mocy ustawodawstwo przewidujące natychmiastowe opodatkowanie w przypadku przeniesienia przez spółkę aktywów do innego państwa członkowskiego i nie ustanawiając analogicznego przepisu w przypadku przeniesienia aktywów w obrębie granic Danii;

— obciążenie Danii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z duńskimi przepisami podatkowymi przeniesienie aktywów przedsiębiorstwa w celu wykorzystania ich poza Danią traktowane jest jak ich zbycie i podlega na ich podstawie opodatkowaniu, podczas gdy w przypadku przedsiębiorstwa prowadzącego działalność w obrębie granic Danii za zaprzestanie tej działalności uważa się za w przypadku, gdy odpowiednie aktywa rzeczywiście zostaną zbyte. Przedsiębiorstwo, które przenosi aktywa pomiędzy swymi znajdującymi się w Danii oddziałami, nie zostaje opodatkowane na tej podstawie od ich wartości. Jeśli natomiast to samo przedsiębiorstwo przenosi aktywa do oddziału znajdującego się poza Danią, zostaje natychmiast opodatkowane od wartości tych aktywów, tak jak by zostało ono zbyte.

Zdaniem Komisji ta dyskryminacja stanowi sprzeczną z art. 49 TFUE przeszkodę w swobodzie przedsiębiorczości. Komisja nie kwestionuje tego, czy Dania powinna opodatkowywać zyski kapitałowe osiągnięte przez przedsiębiorstwo mające siedzibę w tym kraju. Instytucja ta jest jednak zdania, że okoliczności powstania obowiązku podatkowego powinny być takie same niezależnie od tego, czy dany majątek zostaje przeniesiony za granicę, czy też pozostaje w Danii.

Komisja stoi na stanowisku, że brak jest uzasadnienia dla natychmiastowego poboru podatku od niezrealizowanych zysków kapitałowych w przypadku przeniesienia aktywów z Danii do innego państwa członkowskiego, które nie nakłada takiego podatku w porównywalnej sytuacji krajowej. W ten sposób Królestwo Danii mogłoby na przykład ustalić wartość niezrealizowanych zysków kapitałowych, które powinny zostać jej zdaniem opodatkowane, co nie wiązałoby jednak natychmiastowym poborem podatku albo też określeniem innych warunków odroczenia jego wymagalności.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 marca 2011 r. w sprawie T-375/06 Viega GmbH & Co. KG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 3 czerwca 2011 r. przez Viega GmbH & Co. KG

(Sprawa C-276/11 P)

(2011/C 238/10)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Viega GmbH & Co. KG (przedstawiciele: adwokaci J. Burrichter, T. Mäger i M. Röhrig)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie w jakim jest on niekorzystny dla wnoszącej odwołanie;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. wydanej w ramach postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 Porozumienia EOG (sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza rurowe) w zakresie dotyczącym wnoszącej odwołanie;
- **pomocniczo**, unieważnienie lub obniżenie grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie w art. 2 lit. j) wspomnianej decyzji;
- **pomocniczo** w stosunku do pierwszego i drugiego żądania przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozstrzygnięcia;
- obciążenie strony pozwanej w pierwszej instancji kosztami całego postępowania sądowego.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy wyroku Sądu, którym skarga wnoszącej odwołanie na decyzję Komisji C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. wydaną w ramach postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 Porozumienia EOG (sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza rurowe) została oddalona.

Na poparcie odwołania wnosząca je podnosi następujące zarzuty:

Sąd naruszył jej prawo bycia wysłuchaną przed sądem, zasady postępowania dowodowego a także obowiązek uzasadnienia wydanej decyzji. W zaskarżonym wyroku celem uzasadnienia uczestnictwa wnoszącej odwołanie w kartelu oparto się na pisanych ręcznie notatkach jednego świadka i na oświadczeniu złożonym w ramach wniosku o złagodzenie sankcji nie biorąc w ogóle pod uwagę stanowiska wnoszącej odwołanie w przedmiocie tych dokumentów, która wyraźnie podała w wątpliwość ich prawidłowość (świadek nie brał udziału w spotkaniu między niemieckimi podmiotami i nie posiada znajomości języka niemieckiego).

Sąd powinien był zbadać prawidłowość notatek świadka i świadka koronnego, który złożył wniosek o złagodzenie sankcji. Opierając się na tych notatkach i oświadczeniu podmiotu, który złożył wniosek o złagodzenie sankcji bez zarządzenia środków dowodowych w przedmiocie ich prawidłowości Sąd naruszył zasady postępowania dowodowego.

Zaskarżony wyrok narusza art. 81 ust. 1 WE w zakresie w jakim Sąd stwierdził, iż w dniu 30 kwietnia 1999 r. wnosząca odwołanie wzięła udział w spotkaniu mającym „antykonkurencyjny” charakter. Ponadto, zaskarżony wyrok narusza art. 23 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 w zakresie w jakim udział we wspomnianym spotkaniu został uwzględniony przy ustalaniu wysokości grzywny. Sąd ustalił w przedmiocie tego spotkania tylko tyle, że dowody wskazują na to, iż miało ono „raczej” charakter antykonkurencyjny a nie zgodny z konkurencją. W ten sposób Sąd naruszył standard dowodu, który

sam ustanowił i zgodnie z którym niezbędne jest pewne i niewątpliwe wykazanie naruszenia.

Ustalenie, że spotkanie z dnia 30 kwietnia 1999 r. miało antykonkurencyjny charakter ma wpływ na wysokość nałożonej grzywny. Spotkanie to miało stanowić dowód uczestnictwa wnoszącej odwołanie w kartelu złączy zaprasowywanych. Na tej podstawie obrót wnoszącej odwołanie związany ze złączami zaprasowywanymi został, przy ustalaniu kwoty wyjściowej dla obliczenia grzywny, ustalony w wysokości jedenastokrotnie wyższej.

Jeżeli chodzi o uwzględnienie obrotu związanego ze złączami zaprasowywanymi zaskarżony wyrok wykazuje poza tym braki w uzasadnieniu i jest sprzeczny z prawami logiki. Nałożenie grzywny w wysokości ponad 50 milionów EUR zostało w pkt 85 zaskarżonego wyroku uzasadnione jedynie dwoma spotkaniami, których związek ze złączami zaprasowywanymi został stwierdzony w dwóch krótkich zdaniach bez jakiegokolwiek oceny dowodów. Sąd przyjął ponadto, że podczas spotkania w dniu 30 kwietnia 1999 r. wnosząca odwołanie brała udział w antykonkurencyjnych uzgodnieniach dotyczących złączy zaprasowywanych, mimo iż stwierdził dalej, iż jeszcze do lipca 2000 r. konkurenci dyskutowali na temat tego czy złącza zaprasowywane (w odniesieniu do których wnosząca odwołanie miała monopol) powinny w ogóle być przedmiotem kartelu.

Wreszcie, zaskarżony wyrok narusza zasadę proporcjonalności. Komisja za zgodą Sądu zastosowała wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien w następujący sposób: najpierw ustalona została kwota wyjściowa uwzględniająca obrót związany ze złączami zaprasowywanymi, pomimo tego że również według ustaleń Sądu złącza zaprasowywane mogły stanowić przedmiot uzgodnień kartelowych jedynie w latach 2000 i 2001. Następnie, z uwagi na cały zarzucany okres uczestnictwa wnoszącej odwołanie w kartelu (9 lat i 3 miesiące) kwota wyjściowa została podwyższona o 90 %. Ponieważ obrót związany ze złączami zaprasowywanymi został uwzględniony w odniesieniu do całego okresu a nie tylko mających znaczenie ostatnich 15 miesięcy ustalenie wysokości grzywny dokonane zostało z naruszeniem zasady proporcjonalności.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 22 marca 2011 r. w sprawie T-233/09 Access Info Europe przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 6 czerwca 2011 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-280/11 P)

(2011/C 238/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: G. Maganza, B. Driessen, Cs. Fekete, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Access Info Europe, Republika Grecka, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku, którym Sąd stwierdził nieważność odmownej decyzji Rady w sprawie publicznego dostępu do żądanych dokumentów;
- wydanie prawomocnego wyroku w przedmiocie kwestii stanowiących przedmiot odwołania;
- obciążenie strony skarżącej w sprawie T-233/09 kosztami Rady wynikającymi z tej sprawy oraz z odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

Rada chciałaby na wstępie przypomnieć, że zaskarżona decyzja została wydana w dniu 26 lutego 2009 r., a więc przed wejściem w życie traktatu z Lizbony w dniu 1 grudnia 2009 r. W rezultacie ramy prawne mające zastosowanie na potrzeby niniejszego postępowania stanowią: Traktat o Unii Europejskiej oraz Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską w brzmieniu sprzed wejścia w życie traktatu z Lizbony.

Rada w pierwszej kolejności podnosi, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa w wykładni i zastosowaniu odstępstwa określonego w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001⁽¹⁾, ponieważ nie są one zgodne z obowiązującymi przepisami traktatowymi i pomijają w szczególności przewidziane w traktacie ograniczenia zasady szerszego dostępu do czynności legislacyjnych instytucji, które zostały odzwierciedlone w prawie wtórnym celem zachowania skuteczności procesu decyzyjnego instytucji.

Rada w drugiej kolejności podnosi, że uzasadnienie przedstawione przez Sąd nie jest zgodne z orzecznictwem Trybunału, które pozwala instytucji oprzeć się na względach ogólnych.

Rada w trzeciej kolejności podnosi, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, ponieważ zastosował wymagania prawnych i materialnych standardów w niniejszej sprawie celem zbadania motywów przedstawionych przez Radę dla uzasadnienia skorzystania z odstępstwa z art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia. Sąd dopuścił się w swej ocenie naruszeń prawa, ponieważ wymagał dowodów na odwrotny wpływ na proces decyzyjny, pominał wagę początkowego etapu procesu podejmowania decyzji dla oceny wpływu pełnego upowszechnienia dokumentu i nie uwzględnił wrażliwego charakteru żadanego dokumentu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, Dz.U. L 145, s. 43.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven Administrativen Sad (Bułgaria) w dniu 8 czerwca 2011 r. — EMS Bulgaria TRANSPORT OOD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” pri Tsentralno Upravlenie na Natsionalnata Agentsia po Prihodite — gr. Plovdiv

(Sprawa C-284/11)

(2011/C 238/12)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Varhoven Administrativen Sad

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: EMS Bulgaria TRANSPORT OOD

Strona pozwana: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” pri Tsentralno Upravlenie na Natsionalnata Agentsia po Prihodite — gr. Plovdiv

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 179 ust. 1, art. 180 i 273 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej oraz zasadę skuteczności w dziedzinie podatków pośrednich, omawianą w wyroku Trybunału z dnia 8 maja 2008 r. w sprawach połączonych C-95/07 i C-96/07 Ecotrade, należy interpretować w ten sposób, że dopuszczają one termin zawity taki jak w niniejszej sprawie, przewidziany w art. 72 ust. 1 ustawy o podatku VAT (w jej wersji z 2008 r.), który w § 18 przepisów przejściowych i końcowych ustawy o zmianie i uzupełnieniu ustawy o podatku VAT został przedłużony do końca kwietnia 2009 r. tylko dla odbiorców dostaw, od których podatek stał się wymagalny przed dniem 1 stycznia 2009 r., mając na uwadze okoliczności sprawy przed sądem krajowym, a mianowicie

- wymóg prawa krajowego, iż osoba, która dokonała nabycia wewnątrzspółnotowego, a nie jest zarejestrowana na podstawie ustawy o podatku VAT, powinna zarejestrować się dobrowolnie, nawet jeżeli nie spełnia warunków rejestracji obowiązkowej jako przesłanki dla wykonania prawa do odliczenia;
- nową regulację art. 73a ustawy o podatku VAT (która weszła w życie od dnia 1 stycznia 2009 r.), zgodnie z którą prawo do odliczenia należy przyznać niezależnie od tego, czy dochowano terminu przewidzianego w art. 72 ust. 1 ustawy o podatku VAT, jeżeli podatek jest wymagalny od odbiorcy dostawy, o ile dostawa nie została utajniona i jest odnotowana w księgach rachunkowych;

— późniejszą zmianę art. 72 ust. 1 ustawy o podatku VAT (obowiązującą od dnia 1 stycznia 2010 r.), zgodnie z którą prawo do odliczenia może być wykonane w tym okresie rozliczeniowym, w którym prawo to powstało, lub w jednym z kolejnych dwunastu okresów rozliczeniowych?

2) Czy zasadę neutralności podatkowej jako zasadę podstawową, mającą znaczenie dla utworzenia i funkcjonowania wspólnego systemu podatku VAT, należy interpretować w ten sposób, że dopuszczalna jest praktyka kontroli podatkowej taka jak w sprawie przed sądem krajowym, która w wypadku stwierdzenia spóźnionego naliczenia podatku VAT nakłada karę w postaci odsetek, a ponadto karę w postaci odmowy prawa do odliczenia, w konkretnych okolicznościach, w jakich znajduje się wnosząca kasację, uwzględniając fakt, że dostawa nie została utajniona i jest odnotowana w księgach rachunkowych, administracja skarbową dysponuje niezbędnymi informacjami, nie występuje nadużycie i nie wyrządzono szkody w budżecie?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Warna (Bułgaria) w dniu 8 czerwca 2011 r. — Bonik EOOD przeciwko Direktor na Direkcija „Obzhalwane i uprawlenie na izpylnienieto”, grad Warna, pri Centralno upravlenie na Nacionalna agencija za prihodite (dyrektorowi dyrekcji ds. zaskarżania i zarządzania egzekucją w Warnie przy centralnym zarządzie Narodowej Agencji Skarbowej)

(Sprawa C-285/11)

(2011/C 238/13)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administratiwen syd Warna

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bonik EOOD.

Strona pozwana: Direktor na Direkcija „Obzhalwane i uprawlenie na izpylnienieto”, grad Warna, pri Centralno upravlenie na Nacionalna agencija za prihodite (dyrektorowi dyrekcji ds. zaskarżania i zarządzania egzekucją w Warnie przy centralnym zarządzie Narodowej Agencji Skarbowej)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy z przepisów art. 178 lit. a) i b), art. 14, 62, 63, 167 i 168 dyrektywy 2006/112⁽¹⁾ można wywieść wykładnię pojęcia „brak faktycznej dostawy”, a jeżeli tak, to czy pojęcie „brak faktycznej dostawy” w odniesieniu do jego definicji pokrywa się z pojęciem „oszustwa podatkowe” czy też jest w nim zawarte? Co w rozumieniu dyrektywy obejmuje pojęcie „oszustwa podatkowe”?
- 2) Czy w świetle definicji pojęcia „oszustwa podatkowe” oraz motywów 26. i 59. w związku z art. 178 lit. b) dyrektywa

wymaga, aby formalności zostały dopełnione wyraźnie na drodze prawodawczej poprzez akt najwyższego organu ustawodawczego państwa członkowskiego, czy też dopuszcza ona, aby owe formalności nie zostały dopełnione na drodze prawodawczej, lecz odzwierciedlały praktykę i orzecznictwo administracyjne (i w zakresie kontroli podatkowych)? Czy formalności mogą być wprowadzone przez akty prawodawcze organów administracyjnych lub wytyczne administracji?

- 3) Czy „brak faktycznej dostawy”, jeżeli chodzi o pojęcie, które różni się od pojęcia „oszustw podatkowych” i nie jest objęte jego definicją, stanowi formalność na podstawie art. 178 lit. b) lub środek na podstawie motywu 59. dyrektywy, których wprowadzenie skutkuje odmową prawa do odliczenia i podważa neutralność podatku VAT, istotną zasadę wspólnego systemu podatku VAT, który został wprowadzony właściwym prawem wspólnotowym?
- 4) Czy można przewidzieć dla podatników formalności, na podstawie których muszą oni wykazać dostawę poprzedzającą dostawę następującą między nimi (ostatnim odbiorcą i jego dostawcą), aby dostawa została uznana za faktycznie zrealizowaną, o ile organy nie kwestionują, że zainteresowani (ostatni dostawcy) zrealizowali kolejne dostawy dotyczące tych samych towarów w tych samych ilościach do kolejnych odbiorców?
- 5) Czy w ramach wspólnego systemu podatku VAT i przepisów art. 168 i 178 dyrektywy 2006/112 prawo przedsiębiorcy do uznania płatności podatku VAT od określonej transakcji:
 - a) należy oceniać wyłącznie w odniesieniu do konkretnej transakcji, w której uczestniczy przedsiębiorca, biorąc pod uwagę zamiar przedsiębiorcy uczestniczenia w transakcji, lub
 - b) należy oceniać z uwzględnieniem wszystkich czynności, włącznie z poprzednimi i kolejnymi transakcjami, jakie tworzą łańcuch dostaw, do którego należy sporna transakcja, biorąc pod uwagę zamiary pozostałych uczestników łańcucha, których przedsiębiorca nie zna lub nie może się o nich dowiedzieć, ewentualnie działania lub zaniechania wystawcy faktury i pozostałych uczestników łańcucha, a mianowicie ich poprzednich dostawców, których odbiorca dostawy nie może kontrolować i od których nie może żądać konkretnego zachowania, lub
 - c) należy oceniać z uwzględnieniem działań stanowiących nadużycie i zamiarów innych uczestników łańcucha, o których udziale przedsiębiorca nie wiedział i w odniesieniu do których działań lub zamiarów nie można stwierdzić, czy mógł się o nich dowiedzieć, i to niezależnie od tego, czy te działania i zamiary miały miejsce przed daną transakcją lub po niej?

- 6) W zależności od odpowiedzi na pytanie piąte: czy transakcje takie jak stanowiące przedmiot postępowania przed sądem krajowym należy uważać za odpłatne dostawy w rozumieniu art. 2 dyrektywy 2006/112 lub za część działalności gospodarczej podatnika w rozumieniu art. 9 ust. 1 dyrektywy?
- 7) Czy jest dopuszczalne, aby prawidłowo udokumentowane i zgłoszone dla celów podatku VAT przez dostawcę transakcje takie jak stanowiące przedmiot postępowania przed sądem krajowym, w odniesieniu do których odbiorca faktycznie nabył prawo własności do towaru, na który została wystawiona faktura i brak jest informacji co do tego, czy faktycznie otrzymał on towar od osoby, która nie jest wystawcą faktury, nie były uważane za odpłatne dostawy w rozumieniu art. 2 dyrektywy 2006/112 tylko dlatego, że dostawca nie został znaleziony pod podanym adresem i nie przedłożył dokumentów wymaganych w ramach kontroli podatkowej lub nie wykazał wobec organów podatkowych wszystkich okoliczności, w jakich zostały zrealizowane dostawy, w tym pochodzenia sprzedanego towaru?
- 8) Czy uzależnienie prawa do odliczenia od zachowania dostawcy lub jego poprzednich dostawców stanowi dopuszczalny środek do zapewnienia poboru podatku i zapobiegania oszustwom podatkowym?
- 9) W zależności od odpowiedzi na pytania drugie, trzecie i czwarte: czy środki organów podatkowych takie jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, które prowadzą do wyłączenia uregulowania w zakresie podatku VAT w odniesieniu do transakcji zawartych przez przedsiębiorcę w dobrej wierze, naruszają wspólnotowoprawne zasady proporcjonalności, równego traktowania i pewności prawa? [Or. 4]
- 10) W zależności od odpowiedzi na pytania poprzedzające: czy w okolicznościach takich jak w postępowaniu przed sądem krajowym odbiorca dostaw ma prawo do odliczenia podatku naliczonego mu na fakturze przez dostawców?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 marca 2011 r. w sprawie T-382/06 Tomkins plc przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 7 czerwca 2011 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-286/11 P)

(2011/C 238/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, V. Bottka, R. Sauer, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Tomkins plc

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- oddalenie w całości skargi wniesionej przed Sądem;
- zobowiązanie skarżącej do pokrycia całości kosztów niniejszego postępowania oraz kosztów postępowania pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi w odwołaniu pięć następujących zarzutów:

W ramach zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie podnosi, że skracając ustalony w decyzji czas trwania naruszenia na podstawie okoliczności, których Tomkins nigdy nie podnosił, Sąd wyraźnie orzekł *ultra petita*. W orzecznictwie sądów Unii nie uznaje się odstępstw od reguły ustanowionej w wyroku w sprawie C-310/97 P *AssiDomän* na tej podstawie, że obie skarżące wchodziły w skład tego samego przedsiębiorstwa. W wyroku w sprawach połączonych C-201/09 P i C-216/09 P *ArcelorMittal Luxembourg* Trybunał Sprawiedliwości wyjaśnił ostatnio, że wniesienie skargi przez jeden z podmiotów należących do danego koncernu nie wpływa na sytuację prawną pozostałych podmiotów wchodzących w skład tego samego przedsiębiorstwa.

W ramach drugiego zarzutu odwołania Komisja twierdzi, że Sąd naruszył także prawo, stwierdzając, że żądania Pegler (spółki zależnej, w sprawie T-386/060) oraz Tomkins (spółki dominującej, w sprawie T-382/06) miały „ten sam przedmiot”. Chociaż okres kwestionowany przez Tomkinsa był znacznie krótszy niż okres zakwestionowany przez Peglera w odrębnej sprawie, obu spółkom przyznano taką samą obniżkę ze względu na czas trwania naruszenia. Jednakże Pegler nie tylko zakwestionował znacznie krótszy okres, ale także oparł swą skargę na innych a nawet przeciwnych zarzutach względem zarzutów Tomkinsa. Kwestionując początkowy czas trwania naruszenia Pegler miał na celu oczyszczenie się z zarzutów i obciążenie winą Tomkinsa, podczas gdy cel, do którego zmierzał Tomkins był raczej ograniczony, a mianowicie sprowadzał się do podważenia dowodów dotyczących pierwszych 38 dni (co nie wpłynęłoby nawet na czas trwania naruszenia przyjęty przy wymierzaniu grzywny).

Ponadto ocena Sądu oparta jest na błędnym założeniu faktycznym, że Tomkins podniósł, że „jeśli należy stwierdzić nieważność tej decyzji w zakresie dotyczącym Peglera, należy to również uczynić w zakresie jego dotyczącym” (pkt 42 zaskarżonego wyroku). Tomkins nie podniósł takiego zarzutu ani w skardze, ani w replice (na tym etapie postępowania były to zresztą zarzut spóźniony). Zarzut skarżącej został zatem wypaczony, co samo w sobie wystarcza do uchylenia zaskarżonego wyroku.

Trzeci zarzut odwołania dotyczy nieuwzględnienia okoliczności, że Tomkins był częścią przedsiębiorstwa, które faktycznie popełniło naruszenie. Sąd naruszył prawo przez to, że ograniczył odpowiedzialność podmiotu (spółki dominującej Tomkins)

w ramach „przedsiębiorstwa Tomkins” z tego powodu, że w odniesieniu do innej części tego przedsiębiorstwa, spółki zależnej Pegler, czas trwania naruszenia został skrócony. Jednakże ograniczenie odpowiedzialności za naruszenie Peglera opierało się na tym, że miał on status „spółki uśpionej”, a nie na tym, że ukarany koncern nie uczestniczył w naruszeniu. W ocenie Komisji okoliczność, że konkretna spółka zależna (Pegler) należąca do koncernu mogła nie być właściwym adresem decyzji w ramach koncernu, w odniesieniu do pewnego okresu, dotyczy tylko tej spółki zależnej i nie uwalnia od odpowiedzialności całego „przedsiębiorstwa”. Jest tak zwłaszcza w sytuacji, w której okoliczność, że przedsiębiorstwo, na czele którego stał Tomkins uczestniczyło w naruszeniu przez znaczną część rozpatrywanego okresu nie została zakwestionowana przez Sąd (ani przez samego Tomkinsa).

Czwarty zarzut odwołania Komisja opiera na braku uzasadnienia i sprzecznościach zawartych w zaskarżonym wyroku. Zarzut czwarty ma charakter posiłkowy względem zarzutu pierwszego, tzn. nawet jeśli Sąd nie działał *ultra petita*, to wyrok i tak powinien zostać uchylony, ponieważ nie zawiera on wystarczającego i jasnego uzasadnienia częściowego stwierdzenia nieważności (brak uzasadnienia). Zaskarżony wyrok jest niedostatecznie jasny co najmniej w odniesieniu do dwóch istotnych zagadnień:

- Po pierwsze, opisując odstępstwo, jakie zdaniem Sądu należy poczynić od wyroku w sprawie *AssiDomän*, Sąd scharakteryzował przesłanki takiego odstępstwa w sposób niejasny i wewnętrznie sprzeczny.
- Drugą niespójność czy niejasność rozumowania Sądu stanowi fakt, że w pkt 57 zaskarżonego wyrokudotyczącym mnożnika odstraszaającego stwierdzono, iż „do Komisji należy, zgodnie z art. 266 TFUE, wyciągnięcie konsekwencji z tego błędu i nałożenia na skarżącą solidarnej odpowiedzialności za zapłatę grzywny”. Jednakże w pkt 59 Sąd skorzystał z nieograniczonego prawa do orzekania w przedmiocie grzywny i ustalił wysokość grzywny mającej zastosowanie do Tomkinsa. W sentencji zaskarżonego wyroku powtórzono ostateczną kwotę grzywny, nie wspominając o potrzebie dalszej jej modyfikacji. Bez względu na dokładne znaczenie pkt 57 Komisja zwraca uwagę, że zniesienie mnożnika odstraszaającego w sprawie T-386/06 Pegler przeciwko Komisji nie powinno mieć żadnych konsekwencji dla mnożnika zastosowanego do Tomkinsa.

Wreszcie w ramach piątego zarzutu odwołania podniesiono, że Sąd naruszył zasadę kontrydiktoryjności oraz prawo do sprawiedliwego procesu, ponieważ nie umożliwił Komisji wypowiedzenia się na temat jej zamiaru obniżenia grzywny nałożonej na Tomkinsa na podstawie zarzutów podniesionych przez Peglera w odrębnej sprawie.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 marca 2011 r. w sprawie T-385/06 Aalberts Industries NV, Comap SA, dawniej Aquatis France SAS, Simplex Armaturen + Fittings GmbH & Co. KG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 6 czerwca 2011 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-287/11 P)

(2011/C 238/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, V. Bottka, R. Sauer, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Aalberts Industries NV, Comap SA, formerly Aquatis France SAS, Simplex Armaturen + Fittings GmbH & Co. KG

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- oddalenie w całości skargi wniesionej przed Sąd;
- zobowiązanie skarżącej do pokrycia całości kosztów niniejszego postępowania oraz kosztów postępowania pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi w odwołaniu trzy następujące zarzuty:

W ramach zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył szereg reguł dotyczących ciężaru dowodu oraz reguły postępowania dowodowego, wypaczył pewne dowody oraz nie uzasadnił swej oceny faktów. Chociaż Sąd przypomniał orzecznictwo potwierdzające istnienie potrzeby zbadania całego materiału dowodowego, późniejsza ocena świadczy o przyjęciu bardzo fragmentarycznego podejścia, w ramach którego dowody poszczególne dowody były analizowane w oderwaniu od pozostałych i po kolei oddalane. Miało to wpływ na analizę konkretnych kontaktów, które uznano w decyzji za przejawy uczestnictwa przedsiębiorstw Aalberts w trwającym naruszeniu. Dowody dotyczące uczestnictwa spółek zależnych Simplex i Aquatis w naruszeniu ciągłym zostały ocenione przez Sąd w oderwaniu od innych dowodów, mimo że spółki te należały do jednego przedsiębiorstwa (Aalberts). Ponadto, w odniesieniu do tych kontaktów, Sąd wypaczył pewne kluczowe materiały dowodowe, a w każdym razie nie uzasadnił w wystarczającym stopniu swych wniosków dotyczących mocy dowodowej pewnych dowodów. Drugi zarzut odwołania ma charakter zarzutu ewentualnego. Wnosząca odwołanie twierdzi bowiem, że nawet gdyby dokonane przez Sąd ustalenia faktyczne zostały podtrzymane, to i tak niesłusznie stwierdził on nieważność decyzji w całości, skoro dopatrywał się w decyzji błędu dotyczącego jedynie części tego aktu. Zaskarżony wyrok narusza prawo co najmniej w dwojaki sposób:

- **Po pierwsze**, Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji na tej podstawie, że Aquatis posiadał inny stopień świadomości działania kartelu w porównaniu z innymi uczestnikami spotkań FNAS we Francji. Jednakże zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zróżnicowanie stopnia świadomości uczestników kartelu nie powinno prowadzić do stwierdzenia, że jednolite i ciągle naruszenie w ogóle nie miało miejsca, ale co najwyżej do ustalenia, że naruszenie zostało popełnione w części oraz — prawdopodobnie — do obniżenia wysokości grzywny.
- **Po drugie**, stwierdzając nieważność całości decyzji w odniesieniu do Aalbertsa i jego dwóch spółek zależnych w sytuacji, gdy stwierdzenie nieważności części tego aktu byłoby najbardziej odpowiednim rozwiązaniem w świetle orzecznictwa, Sąd przekroczył zakres swych kompetencji.

Wreszcie trzeci zarzut odwołania ma również charakter zarzutu ewentualnego. Podniesiony został na wypadek oddalenia przez Trybunał pierwszego i drugiego zarzutu odwołania, w odniesieniu do obliczenia grzywny dla spółek Simplex i Aquatis w pierwszym okresie, w razie uznania, że naruszenie w drugim okresie w ogóle nie zaistniało. Komisja twierdzi, że stwierdzenie nieważności art. 2 lit. b) ppkt 2) decyzji nie zostało uzasadnione oraz że jeśli Sąd zastosował tzw. pułap 10 % określony w art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾, orzekł ultra petita i naruszył zasadę kontradiktoryjności, a w konsekwencji także prawo do sprawiedliwego procesu, gdyż kwestia ta nie była omawiana w trakcie postępowania pierwszej instancji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-297/11)

(2011/C 238/16)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Chatzi-
gianni i A. Margeli)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Grecka, nie opracowując planów gospodarowania wodami w dorzeczu (zarówno w odnie-

sieniu do obszarów dorzeczy leżących całkowicie na terenie Wspólnoty jak i międzynarodowych obszarów dorzeczy) do dnia 22 grudnia 2009 r. i nie przekazując Komisji kopii planów gospodarowania wodami w dorzeczu do dnia 22 marca 2010 r. uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 13 ust. 1-3 i 6 oraz art. 15 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej. Ponadto stwierdzenie, że nie wszczynając procedur dotyczących informowania społeczeństwa i konsultacji w przedmiocie planów gospodarowania wodami w dorzeczu do dnia 22 grudnia 2008 r. Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 14 ust. 1 lit. c) wspomnianej dyrektywy;

- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, na podstawie art. 13 ust. 1-3 i 6 oraz art. 15 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej państwa członkowskie miały obowiązek opracowania do dnia 22 grudnia 2009 r. planów gospodarowania wodami w dorzeczu (zarówno w odniesieniu do obszarów dorzeczy leżących całkowicie na terenie Wspólnoty jak i międzynarodowych obszarów dorzeczy) i przesłania ich Komisji do dnia 22 marca 2010 r.

Z okoliczności przedstawionych do tej pory Komisji przez Republikę Grecką wynika, że to państwo członkowskie nie opracowało dotychczas żadnego planu gospodarowania wodami w dorzeczu (ani w odniesieniu do obszarów dorzeczy leżących całkowicie na terenie Wspólnoty ani międzynarodowych obszarów dorzeczy) oraz że nie przekazało Komisji odnośnych kopii. Komisja Europejska dochodzi na tej podstawie do wniosku, iż Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 13 ust. 1-3 i 6 wspomnianej dyrektywy oraz na podstawie art. 15 ust. 1 tejże dyrektywy.

Po drugie, na podstawie art. 14 ust. 1 lit. c) rzeczony dyrektywy państwa członkowskie miały obowiązek poddania planów gospodarowania wodami w dorzeczu konsultacjom publicznym do dnia 22 grudnia 2008 r.

Z okoliczności przedstawionych do tej pory Komisji przez Republikę Grecką wynika, że procedury te nie zostały dotychczas wszczęte. Komisja dochodzi na tej podstawie do wniosku, iż Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 14 ust. 1 lit. c) dyrektywy.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 24 marca 2011 r. w sprawie T-54/09 XXXLutz Marken GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 14 czerwca 2011 r. przez XXXLutz Marken GmbH; interwenient: Natura Selection S.L.

(Sprawa C-306/11 P)

(2011/C 238/17)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: XXXLutz Marken GmbH (przedstawiciel: H. Pannen, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania:

— Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

— Natura Selection S.L.

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi o

- uchylenie zaskarżonego wyroku,
- zwrócenie sprawy do Sądu w celu ponownego rozpoznania,
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd naruszył art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ poprzez stwierdzenie podobieństwa znaków „Linea Natura Natur hat immer Stil” i „natura selection” jedynie na podstawie zawartej w obu znakach części słownej „natura”. Ta część słowna nie jest przecież dominującym elementem wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego.

Sąd przy swoich ustaleniach w przedmiocie podobieństwa znaków przyjął za punkt wyjścia błędne pod względem prawnym rozumienie pojęcia „charakteru odróżniającego” i „charakteru opisowego”.

Następnie, ustalenia Sądu w kwestii podobieństwa znaków są sprzeczne i świadczą w tym zakresie o błędnym uzasadnieniu.

Zaskarżony wyrok Sądu został wydany na podstawie nieprawdziwych faktów. Wbrew ustaleniom Sądu wnosząca odwołanie już w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów i Izłą Odwoławczą podnosiła w skardze, że między przedmiotowymi towarami oraz częścią słowną „natura” istnieje związek.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz.U. 78, str. 1

Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 13 kwietnia 2011 r. w sprawie T-320/09, Planet AE przeciwko Komisji, wniesione w dniu 24 czerwca 2011 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-314/11 P)

(2011/C 238/18)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Dintilhac i D. Triantafyllou)

Druga strona postępowania: Planet AE

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu wydanego w dniu 13 kwietnia 2011 r. w sprawie T-320/09;
- uznanie skargi za niedopuszczalną;
- obciążenie Planet AE kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

— Błędna wykładnia decyzji 2008/969

Rejestracja Planet AE w SWO (systemie wczesnego ostrzegania), która (w przeciwieństwie do innych wpisów) opiera się wyłącznie na podejrzeniach, nie może wywołać innych konsekwencji niż podjęcie środków wzmożonego nadzoru (art. 16 decyzji), które nie wywołują wiążących skutków względem Planet AE. Postanowienie błędnie utożsamia sporne wpisy z innymi rodzajami wpisów wywołujących odrębne skutki.

— Brak istotnej zmiany sytuacji prawnej w wyniku kwestionowanych wpisów

Sam nadzór podmiotu będącego przedmiotem wpisu nie zmienia sam w sobie jego sytuacji prawnej.

— Kwestionowane wpisy nie dotyczą bezpośrednio Planet AE

Decyzja o przyjętych środkach została podjęta przez właściwego urzędnika w wyniku konsultacji i negocjacji z Planet AE i jej bankiem. Środki te nie są bezpośrednim i automatycznym skutkiem wpisów. Konieczną przesłanką dopuszczalności skargi (art. 263 akapit czwarty TFUE) jest natomiast wymóg, aby akt dotyczył podmiotu bezpośrednio.

— Brak zbadania istotnych argumentów i dowodów dotyczących wymogu, aby akt dotyczył podmiotu bezpośrednio

Podczas gdy wspomniane konsultacje i negocjacje były opisane w skardze, Sąd pominął je z naruszeniem zasad bezstronności i obiektywności.

— Brak uzasadnienia

Zaskarżone postanowienie nie wyjaśnia na czym polega „niekorzystna zmiana” sytuacji Planet AE, która nie została pozbawiona korzyści finansowej, lecz zwolniona z obowiązku dokonania płatności.

Jest tak również w odniesieniu do skutków badanych szczególnych wpisów, których wiążących charakter nie jest w żaden sposób wyjaśniony.

— Błędny wybór środka zaskarżenia

Rola Planet AE w konsorcjum związana jest z zawarciem umowy. Stanowiąc nieodzowną część ram umownych mogło ono być przedmiotem klauzuli arbitrażowej (art. 272 TFUE),

lecz nie skargi o stwierdzenie nieważności, ponieważ te środki zaskarżenia współistnieją w sposób niezależny.

— Naruszenie swobody umów i zasady konsensusu

Po pierwsze, Komisja nie jest zobowiązana do zawarcia umowy bez podjęcia środków ostrożności, po drugie, Planet AE wyraziła zgodę co do ostatecznych ram umownych. W rezultacie, Sąd błędnie wymagał podstawy prawnej, przesłuchań etc., które wymagane są w przypadku „sankcji” i nie są zgodne z równą pozycją umawiających się stron.

— Błędna kwalifikacja wpisów jako decyzji

Wpisy w SWO stanowią środki wewnętrzne, środki ostrożności na mocy zasady należytego zarządzania finansami (art. 27 rozporządzenia finansowego), które zostały przewidziane w decyzji 2008/969 jako wewnętrzne przepisy Komisji (art. 51 rozporządzenia finansowego) w celach informacyjnych i do wykorzystania przez wszystkich upoważnionych urzędników tej instytucji. Sporne wpisy nie powinny być ponadto wiązane z wpisami, które prowadzą do wykluczenia z udziału w postępowaniu, ponieważ w niniejszym przypadku umowa została zawarta z Planet AE.

— Zależność dopuszczalności skargi od jej zasadności

Sąd uzasadnia wydane przez niego postanowienie koniecznością zbadania właściwości Komisji w zakresie przyjęcia decyzji 2008/969. Jednakże kwestia właściwości dotyczy zasadności skargi i nie może rozstrzygać o jej dopuszczalności.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 7 lipca 2011 r. — Valero Jordana przeciwko Komisji(Sprawa T-161/04) ⁽¹⁾

(Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Lista rezerwy kadrowej wyłonionej w konkursie otwartym oraz decyzje indywidualne dotyczące powołania urzędników — Odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony prywatności i integralności osoby fizycznej — Ochrona danych osobowych — Rozporządzenie (WE) nr 45/2001)

(2011/C 238/19)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Gregorio Valero Jordana (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat M. Merola)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo P. Aalto i E. Adserá Ribera, pełnomocnicy, następnie E. Adserá Ribera i P. Costa de Oliveira, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: Królestwo Danii (przedstawiciele: B. Weis Fogh i J. Jørgensen Søren, pełnomocnicy); Królestwo Szwecji (przedstawiciele: początkowo A. Kruse i K. Norman, pełnomocnicy, następnie A. Falk, S. Johannesson, K. Petkovska i C. Meyer-Seitz, pełnomocnicy); Europejski Inspektor Ochrony Danych (EIOD) (przedstawiciele: H. Hijmans, H. Kranenborg i R. Barceló, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 10 lutego 2004 r. rozstrzygającej odmownie wniosek skarżącego o uzyskanie dostępu do listy rezerwy kadrowej wyłonionej w konkursie ogólnym A7/A6 COM/A/637 oraz decyzji indywidualnych dotyczących powołania urzędników do grupy zaszerogowania A6 począwszy od dnia 5 października 1995 r.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 10 lutego 2004 r. rozstrzygającej odmownie wniosek Gregoria Valera Jordana o udzielenie dostępu do listy rezerwy kadrowej wyłonionej w konkursie ogólnym A7/A6 COM/A/637 oraz decyzji indywidualnych dotyczących powołania urzędników do grupy zaszerogowania A6 począwszy od dnia 5 października 1995 r.
- 2) Komisja pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez G. Valera Jordana.

- 3) Królestwo Szwecji pokrywa własne koszty.
- 4) Europejski Inspektor Ochrony Danych (EIOD) pokrywa własne koszty.
- 5) Królestwo Danii występuje z postępowania w sprawie T-161/04, do którego wstąpiło w charakterze interwenienta.
- 6) Królestwo Danii pokrywa własne koszty.
- 7) G. Valero Jordana, Komisja, Królestwo Szwecji i EIOD pokrywają własne koszty związane z interwencją Królestwa Danii.

(¹) Dz.U. C 168 z 26.6.2004.

Wyrok Sądu z dnia 7 lipca 2011 r. — Longinidis przeciwko Cedefop(Sprawa T-283/08 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Służba publiczna — Personel tymczasowy — Umowa na czas nieokreślony — Rozwiązanie stosunku pracy — Uzasadnienie — Ocywisty błąd w ocenie — Prawo do obrony)

(2011/C 238/20)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Pavlos Longinidis (Saloniki, Grecja) (przedstawiciele: początkowo adwokaci P. Giatagantzidis i S. Stavropoulou, następnie P. Giatagantzidis i K. Kyriazi)

Druga strona postępowania: Europejskie Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Cedefop) (przedstawiciele: M. Fuchs, pełnomocnik, wspierany przez adwokata P. Anestisa)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 24 kwietnia 2008 r. w sprawie F-74/06 Longinidis przeciwko Cedefop, dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze, mające na celu uchylenie tego wyroku.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Pavlos Longinidis pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Europejskie Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego w niniejszej instancji.

(¹) Dz.U. C 272 z 25.10.2008, sprostowanie Dz.U. C 313 z 6.12.2008.

Wyrok Sądu z dnia 30 czerwca 2011 r. — Imagion przeciwko OHIM (DYNAMIC HD)

(Sprawa T-463/08) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego DYNAMIC HD — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Brak charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009))

(2011/C 238/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Imagion AG (Trierweiler, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Blatzheim)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: S. Schäffner, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 13 sierpnia 2008 r. (sprawa R 488/2008-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego DYNAMIC HD jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Imagion AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 327 z 20.12.2008.

Wyrok Sądu z dnia 6 lipca 2011 r. — i-content przeciwko OHIM (BETWIN)

(Sprawa T-258/09) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego BETWIN — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Obowiązek uzasadnienia — Równość traktowania — Artykuł 49 WE)

(2011/C 238/22)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: i-content Ltd Zweigniederlassung Deutschland (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: początkowo A. Nordemann, adwokat, następnie A. Nordemann i T. Boddien, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: S. Schäffner, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 maja 2009 r. (sprawa R 1528/2008-4) dotyczącej wniosku o rejestrację oznaczenia słownego BETWIN jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 4 maja 2009 r. (sprawa R 1528/2008-4) w zakresie obejmującym usługi inne niż usługi dotyczące „opracowywania pomysłów w zakresie imprez, gier, loterii, zawodów, bali, gier losowych, konkursów; opracowywania, organizacji i prowadzenia gier, loterii, zawodów, bali, gier losowych, wszelkiego rodzaju konkursów; sal gier; korzystania z kasyn; usług ośrodków sportowych, gier, zakładów i loterii w tym w internecie; udostępniania sprzętu sportowego, przeznaczonego do gier, zakładów i loterii w tym w internecie; korzystania z sal gier; udostępniania interaktywnych gier informatycznych; prowadzenia i organizacji kasyn, gier hazardowych, gier karcianych, zakładów, zakładów sportowych, gier umiejętnościowych, automatów z grami; korzystania z kasyn, korzystania z sal gier; korzystania z zakładów bukmacherskich i z wszelkiego rodzaju loterii”, należące do klasy 41 Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami oraz usługi dotyczące „opracowywania pomysłów w zakresie imprez, gier, loterii, zawodów, bali, gier losowych, konkursów związanych z biznesem, organizacją i reklamą” należące do klasy 35 tego porozumienia.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 205 z 29.8.2009.

Wyrok Sądu z dnia 6 lipca 2011 r. — Audi i Volkswagen przeciwko OHIM (TDI)

(Sprawa T-318/09) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego TDI — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) i art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 75 i art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009)

(2011/C 238/23)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Audi AG (Ingolstadt, Niemcy) i Volkswagen AG (Wolfsburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat P. Kather)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 14 maja 2009 r. (sprawa R 226/2007-1), dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego TDI jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Audi AG i Volkswagen AG zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 267 z 7.11.2009.

Wyrok Sądu z dnia 6 lipca 2011 r. — Timehouse przeciwko OHIM (Kształt zegarka o zębatych krawędziach)

(Sprawa T-235/10) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie trójwymiarowego znaku towarowego — Kształt zegarka o zębatych krawędziach — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 238/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Timehouse GmbH (Eystrup, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat V. Knies)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: B. Schmidt, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję R 0942/2009-1 Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 11 marca 2010 r. dotyczącą rejestracji trójwymiarowego oznaczenia przedstawiającego zegarek jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Timehouse GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 31.7.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 27 czerwca 2011 r. — Amecke Fruchtsaft przeciwko OHIM — Uhse (69 Sex up)

(Sprawa T-343/09) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)

(2011/C 238/25)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Amecke Fruchtsaft GmbH & Co. KG (Menden, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. Kaase i J.C. Plate)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo S. Schöffner, pełnomocnik, następnie S. Schöffner i B. Schmidt, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Beate Uhse Einzelhandels GmbH (Flensburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat W. Berlit)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 11 czerwca 2009 r. (sprawa R 1728/2008-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Beate Uhse Einzelhandels GmbH a Amecke Fruchtsaft GmbH & Co. KG.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Strona skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 267 z 7.11.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 22 czerwca 2011 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji

(Sprawa T-409/09) ⁽¹⁾

(Odpowiedzialność pozaumowna — Zamówienia publiczne na usługi — Odrzucenie oferty oferenta — Stwierdzenie nieważności decyzji wyrokiem Sądu — Przeważanie — Terminy uwzględniające odległości — Skarga częściowo niedopuszczalna a częściowo w sposób oczywisty pozbawiona podstawy prawnej)

(2011/C 238/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: N. Korogiannakis i M. Dermitzakis, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Wilderspin i E. Manhaeve, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga o odszkodowanie mająca na celu naprawienie szkody rzekomo poniesionej przez skarżącą wskutek wydania przez Komisję decyzji z dnia 15 września 2004 r. o odrzuceniu oferty przedłożonej przez skarżącą w ramach procedury przetargowej dotyczącej świadczenia usług informatycznych i pokrewnych związanych z systemami informacji Dyrekcji Generalnej ds. Rybołówstwa oraz o udzieleniu zamówienia innemu oferentowi.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje częściowo odrzucona jako niedopuszczalna, a częściowo oddalona jako w sposób oczywisty pozbawiona podstawy prawnej.
- 2) Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 11 z 16.1.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 21 czerwca 2011 r. — Rosenbaum przeciwko Komisji

(Sprawa T-452/09 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Zaszeregowanie do grupy przy zatrudnieniu — Wzięcie pod uwagę doświadczenia zawodowego zainteresowanej osoby — Artykuł 31 regulaminu pracowniczego — Obowiązek uzasadnienia)

(2011/C 238/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Eckehard Rosenbaum (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H.-J. Rüber)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i B. Eggers, pełnomocnicy) i Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: K. Zieleśkiewicz i M. Bauer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 10 września 2009 r. wydanego w sprawie F-9/08 Rosenbaum przeciwko Komisji (dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze), mające na celu uchylenie tego wyroku

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Eckehard Rosenbaum pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską w ramach postępowania w niniejszej instancji.*
- 3) *Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty.*

(¹) Dz.U C 11 z 16.1.2010.

Postanowienie Sadu z dnia 21 czerwca 2011 r. — Marcuccio przeciwko Komisji

(Sprawa T-12/10 P) (¹)

(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Zwrot kosztów — Pismo Komisji informujące o zamiarze dokonania potrącenia z jego renty inwalidzkiej — Brak niekorzystnego aktu — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne, a w części oczywiście bezzasadne)

(2011/C 238/28)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i C. Berardis-Kayser, pełnomocnicy, wspierani przez A. Dal Ferro)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 29 października 2009 r. w sprawie F-94/08 Marcuccio przeciwko Komisji, dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze, mające na celu uzyskanie uchylenia tego wyroku.

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje w części oddalone, a w części odrzucone.*
- 2) *Luigi Marcuccio pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską w niniejszej instancji.*

(¹) Dz.U C 63 z 13.3.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 27 czerwca 2011 r. — Amecke Fruchtsaft przeciwko OHIM — Uhse (69 Sex up)

(Sprawa T-125/10) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)

(2011/C 238/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Amecke Fruchtsaft GmbH & Co. KG (Menden, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. Kaase i J.C. Plate)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo S. Schäffner, pełnomocnik, następnie S. Schäffner i B. Schmidt, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Beate Uhse Einzelhandels GmbH (Flensburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat W. Berlit)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 12 stycznia 2010 r. (sprawa R 612/2009-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Beate Uhse Einzelhandels GmbH a Amecke Fruchtsaft GmbH & Co. KG.

Sentencja

- 1) *Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.*
- 2) *Strona skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.*

(¹) Dz.U. C 148 z 5.6.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 20 czerwca 2011 r. — Marcuccio przeciwko Komisji

(Sprawa T-256/10 P) (¹)

(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Przeprowadzka rzeczy osobistych — Dorozumiane i wyraźne rozstrzygnięcia odmowne w sprawie wniosków skarżącego — Obowiązek uzasadnienia — Skarga częściowo oczywiście niedopuszczalna, a częściowo oczywiście bezzasadna)

(2011/C 238/30)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i C. Berardis-Kayser, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata A. Dal Ferro)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 25 marca 2010 r., w sprawie F-102/08 Marcuccio przeciwko Komisji, dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze, mające na celu uchylene tego postanowienia.

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje odrzucone.*
- 2) *Luigi Marcuccio pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską w niniejszej instancji*

(¹) Dz.U C 221 z 14.8.2010.

**Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2011 r. —
J przeciwko Parlamentowi**

(Sprawa T-160/10)

(2011/C 238/31)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: J (Marchtrenk, Austria) (przedstawiciel: A. Auer, adwokat)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji komisji petycji Parlamentu Europejskiego z dnia 2 marca 2010 r. w sprawie odrzucenia petycji skarżącego nr 1673/2009 z dnia 19 listopada 2009 r.;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji komisji petycji Parlamentu Europejskiego z dnia 2 marca 2010 r., w której stwierdziła ona niedopuszczalność petycji skarżącego dotyczącej rzekomego zajęcia przez władze austriackie różnorodnych dokumentów i dzieł.

Na poparcie skargi skarżący podnosi zarzut naruszenia prawa do złożenia petycji. Zajęcie dzieł przez władze austriackie stanowi jego zdaniem naruszenie prawa własności w rozumieniu art. 6 ust. 1 TFUE oraz art. 17 ust. 1 i art. 51 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

**Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2011 r. —
Fraas przeciwko OHIM (wzór w kratkę w
kolorach ciemnoszarym, jasnoszarym, jasnoniebieskim,
ciemnoniebieskim, żółto-brunatnym i beżowym)**

(Sprawa T-231/11)

(2011/C 238/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: V. Fraas GmbH (Helmbrechts-Wüstenselbitz, Niemcy) (przedstawiciele: R. Kunze i G. Würtenberger, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 4 marca 2011 r. w postępowaniu w sprawie odwołania R 2041/2010-4 dotyczącego zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego 008 423 626 (graficzny znak towarowy)

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy przedstawiający wzór w kratkę w kolorach ciemnoszarym, jasnoszarym, jasnoniebieskim, ciemnoniebieskim, żółto-brunatnym i beżowym, dla towarów z klas 18, 24 oraz 25 — zgłoszenie nr 8 423 626.

Decyzja eksperta: częściowa odmowa zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ przedmiotowy wspólnotowy znak towarowy ma charakter odróżniający, jak również naruszenie art. 75 i 76 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza nie dokonała analizy przytoczonej przez skarżącą obszernej argumentacji faktycznej i prawnej.

**Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2011 r. — FairWild
Foundation przeciwko OHIM — Wild (FAIRWILD)**

(Sprawa T-247/11)

(2011/C 238/33)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: FairWild Foundation (Weinfelden, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokaci P. Neuwald i S. Müller)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Rudolf Wild GmbH & Co. KG (Eppelheim, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 3 marca 2011 r. w sprawie R 1014/2010-1;
- oddalenie sprzeciwu wobec rejestracji międzynarodowego znaku towarowego nr 950 962 „FAIRWILD”;
- obciążenie strony pozwanej i wnoszącej sprzeciw kosztami postępowania, w tym postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „FAIRWILD” dla towarów z klas 3, 5, 29 i 30 — międzynarodowa rejestracja nr 950 962.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Rudolf Wild GmbH & Co. KG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny wspólnotowy znak towarowy „WILD” dla towarów z klas 3, 9, 29, 30 i 32.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Częściowe uchylene decyzji Wydziału Sprzeciwów

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza niesłusznie przyjęła, że w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd. Skarżąca podnosi, że Izba Odwoławcza, po pierwsze, nietrafnie przyjęła, iż semantyczna treść oznaczenia „WILD” jest znana jedynie niemiecko- i anglojęzycznemu kręgowi odbiorców, a po drugie, wyszła z założenia, że pojęcie to nie jest opisowe w stosunku do towarów oznaczonych znakiem towarowym, na który powołano się w sprzeciwie. Na tej podstawie Izba Odwoławcza błędnie z punktu widzenia prawa przyznała znakowi towarowemu, na który powołano się w sprzeciwie, charakter przeciętnie odróżniający i potwierdziła średnie podobieństwo rozpatrywanych oznaczeń, co sprawiło, że wyważenie oddziaływujących na siebie czynników prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd było niekorzystne dla skarżącej.

Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2011 r. — Bopp przeciwko OHIM (Zielony obramowany ośmiokąt)

(Sprawa T-263/11)

(2011/C 238/34)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Carsten Bopp (Glashütten, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Russ)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 11 marca 2011 r. w sprawie R 605/2010-4.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy przedstawiający zielony obramowany ośmiokąt — zgłoszenie nr 8 248 965

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ zgłoszony znak towarowy ma charakter odróżniający z uwagi na rozpoznawalne i przestrzenne przedstawienie.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2011 r. — Hotel Reservation Service Robert Ragge przeciwko OHIM — Promotora Imperial (iHotel)

(Sprawa T-277/11)

(2011/C 238/35)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hotel Reservation Service Robert Ragge GmbH (Kolonia, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Koch)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Promotora Imperial, SA (Pozuelo de Alarcón, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 24 lutego 2011 r. (sprawa R 832/2010-1) z takim skutkiem, że odwołanie zostanie uwzględnione a sprzeciw nr B 1458571 oddalony. Obciążenie wnoszącej sprzeciw kosztami postępowania w sprawie odwołania i postępowania w sprawie sprzeciwu. W pozostałym zakresie utrzymanie decyzji w mocy;
- obciążenie strony pozwanej kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „iHotel” dla towarów i usług należących do klas 35, 39, 41, 42 i 43 — zgłoszenie nr 6912877

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Promotora Imperial, SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny wspólnotowy znak towarowy „i-hotel” dla towarów i usług należących do klas 16, 41 i 43

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie zachodzi prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd. Izba Odwoławcza błędnie uznała, że rozpatrywane towary i usługi a także kolidujące znaki towarowe są względem siebie podobne.

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2011 r. — Ewald przeciwko OHIM — Kin Cosmetics (Keen)

(Sprawa T-280/11)

(2011/C 238/36)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Rita Ewald (Frauenwald, Niemcy) (przedstawiciele: S. Reinhardt, Rechtsanwältin)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Kin Cosmetics, SA. (Sant Feliu de Guixols, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 marca 2011 r. w sprawie R 1383/2010-1;
- oddalenie sprzeciwu wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego EM 006 498 621 „Keen”, wniesionego do OHIM w dniu 24 lipca 2008 r. przez KIN COSMETICS, SA i opatrzonego sygnaturą B 1359944;
- ewentualnie, na wypadek gdyby Sąd nie mógł wydać własnego rozstrzygnięcia zgodnie z tiret drugie: przekazanie postępowania do ponownego rozpoznania przez OHIM;
- obciążenie OHIM oraz KIN COSMETICS, SA, o ile przystąpi również do tego postępowania, kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „Keen” dla towarów i usług z klas 3 i 44 — zgłoszenie nr 6 498 621

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Kin Cosmetics, SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: wspólnotowe i krajowe słowne i graficzne znaki towarowe „KIN”,

„KinBooks”, „KINWORKS”i „KINSTYLUM” dla towarów i usług z klas 3, 5, 35 i 44

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd

Odwołanie wniesione w dniu 3 czerwca 2011 r. przez Diega Cangę Fano od wyroku wydanego w dniu 24 marca 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-104/09 Canga Fano przeciwko Radzie

(Sprawa T-281/11 P)

(2011/C 238/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Diego Canga Fano (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i C. Bernard-Glanz)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności tego odwołania;
- uchylenie wyroku wydanego w dniu 24 marca 2009 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej w sprawie F-104/09;
- uwzględnienie żądań stwierdzenia nieważności, odszkodowania i zadośćuczynienia, podnoszonych przez stronę skarżącą przed Sądem do spraw Służby Publicznej, przy czym należy sprecyzować, że strona skarżąca, usatysfakcjonowana uchyleniem zaskarżonego wyroku, zaakceptowałaby kwotę 1 EUR jako symboliczne odszkodowanie za poniesioną przez nią szkodę i zadośćuczynienie doznanej przez nią krzywdzie;
- obciążenie Rady kosztami postępowania w obydwu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi jeden tylko zarzut, podzielony na trzy części i dotyczący naruszenia prawa.

- W ramach pierwszej części zarzutu strona skarżąca podnosi, że Sąd do spraw Służby Publicznej dokonał, jeżeli chodzi o uprawnienia dyskrecjonalne organu powołującego, interpretacji mających zastosowanie przepisów w sposób niezgodny z wykładnią nadaną im w orzecznictwie przez Trybunał i Sąd (pkt 35 i 36 zaskarżonego wyroku).
- W ramach drugiej części zarzutu strona skarżąca podnosi, że badając oczywisty błąd w ocenie Sąd do spraw Służby Publicznej wyciągnął wnioski pozbawione oparcia w prawie (pkt 48, 51, 52, 58, 78 i 79 zaskarżonego wyroku), zaprzeczając ustanowionym przez siebie kryteriom, które miałyby jakoby zastąpić orzecznictwo Trybunału i Sądu.

— W ramach trzeciej części zarzutu strona skarżąca podnosi, że w swoim uzasadnieniu Sąd do spraw Służby Publicznej dopuścił się niedokładności w ustaleniach stanu faktycznego, związanych ze zniekształceniem, względnie nieuwzględnieniem przedstawionych mu dowodów (pkt 80, 81, 85, 88 i 90 zaskarżonego wyroku).

Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2011 r. — Gooré przeciwko Radzie

(Sprawa T-285/11)

(2011/C 238/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Charles Kader Gooré (Abidżan, Wybrzeże Kości Słoniowej) (przedstawiciel: adwokat F. L. Meynot)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 330/2011 z dnia 6 kwietnia 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 560/2005 nakładające określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej w odniesieniu do umieszczenia nazwiska Charles'a Kadera Goorégo w wykazie załącznika II (i stwierdzenie, że nie ma do niego zastosowania);
- zasądzenie od Rady Unii Europejskiej na rzecz Charles'a Kadera Goorégo kwoty pięćdziesięciu tysięcy euro (50 000 EUR) tytułem naprawienia poniesionej szkody;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych. Strona skarżąca zarzuca Radzie Unii Europejskiej, po pierwsze, niespełnienie obowiązku uzasadnienia, a po drugie, naruszenie zasady proporcjonalności, gdyż środki ograniczające wykraczają poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia celów zamierzonych przez Radę Unii Europejskiej.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia traktatów. Strona skarżąca zarzuca Radzie Unii Europejskiej, po pierwsze, naruszenie prawa do obrony, gdyż stronie skarżącej nigdy nie przedstawiono całości okoliczności uzasadniających podjęcie środka, a po drugie, naruszenia prawa własności.

Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2011 r. — Heitkamp BauHolding przeciwko Komisji

(Sprawa T-287/11)

(2011/C 238/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Heitkamp BauHolding (Herne, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwalt W. Niemann)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 26 stycznia 2011 r. w brzmieniu nadanym jej przez sprostowanie z dnia 15 kwietnia 2011 r. (zgodnie z dotychczasowym stanem wiedzy strony skarżącej dotychczas nieopublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej);
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

- Klauzula przewidująca możliwość przenoszenia strat (Sanierungsklausel) zawarta w § 8 lit. c) ust. 1 lit. a) niemieckiej Körperschaftssteuergesetz (ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, zwanej dalej „KStG”) nie stanowi środka pomocy państwa w rozumieniu art. 107 TFUE. Pozwana popełniła błąd już na etapie klasyfikacji systemu referencji, jako że za punkt wyjścia przyjęła system referencji „Przepisy przewidujące odliczenie straty przez osoby prawne, w których dochodzi do zakupu udziałów lub akcji”. W rzeczywistości system referencji stanowi raczej czasowo nieograniczona możliwość przenoszenia strat, która — jako emanacja obiektywnej ceny netto — obowiązuje również w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych.
- Przewidziany w § 8 lit. c) KStG brak możliwości przeniesienia straty musi być zatem kwalifikowany jako wyjątek, podczas gdy klauzula przewidująca możliwość przeniesienia straty zawarta w § 8 lit. c) ust. 1 lit. a) KStG, stanowi wyjątek od tego wyjątku, a więc de facto ustanawia ona zasadę ogólną, która wyraża zasadę proporcjonalności obowiązku podatkowego względem uzyskiwanego dochodu (Leistungsfähigkeitsprinzip) również w przypadku przedsiębiorstw wymagających restrukturyzacji.
- Pozwana przyznaje co prawda, że „system referencji stanowi niemiecki system podatku dochodowego od osób prawnych w obecnie obowiązującym brzmieniu”, nie zauważa jednak, że wraz z wejściem w życie Wachstumsbeschleunigungsgesetz (ustawy w sprawie przyspieszenia wzrostu gospodarczego) sytuacja prawa w Republice Federalnej Niemiec uległa zmianie. Po wprowadzeniu uregulowania dotyczącego cichej

rezerwy (Stille-Reserve-Klausel) w § 8 lit. c) KStG w przypadku zmiany udziałowców przedsiębiorstwa, które nie wymaga restrukturyzacji dochodzi do odliczenia i przeniesienia strat do wysokości cichej rezerwy. W związku z tym uregulowanie dotyczące cichej rezerwy może być w stosunku do przedsiębiorstw, które nie wymagają restrukturyzacji uważane za odpowiednik klauzuli przewidującej możliwość przeniesienia strat obowiązującej względem przedsiębiorstw znajdujących się w sytuacji kryzysowej, ponieważ w innym przypadku przedsiębiorstwa wymagające restrukturyzacji zostałyby potraktowane mniej korzystnie także na poziomie strukturalnym.

- Kwestionowane przez pozwaną odmienne traktowanie przedsiębiorstw wymagających i niewymagających restrukturyzacji przez klauzulę przewidującą możliwość przeniesienia strat nie stanowi w tym zakresie środka o charakterze selektywnym, lecz konkretyzację zasady proporcjonalności obowiązku podatkowego względem uzyskiwanego dochodu, znajdującej od zawsze oparcie w konstytucji niemieckiej (Grundgesetz). To odmienne traktowanie stanowi element wewnętrznej logiki systemu referencji. Klauzula przewidująca możliwość przeniesienia straty jest więc w tym zakresie zgodna z podstawowymi i wiodącymi zasadami niemieckiego systemu podatkowego.
- Z punktu widzenia podstawowych zasad systemu wprowadzenie klauzuli przewidującej możliwość przeniesienia straty w § 8 lit. c) KStG stanowi w każdym razie środek „uzasadniony przez charakter bądź wewnętrzną strukturę systemu podatkowego”, który odzwierciedla jego wewnętrzną strukturę jedynie w części.

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2011 r. — Deutsche Bahn i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-289/11)

(2011/C 238/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Bahn AG (Berlin, Niemcy), DB Mobility Logistics AG (DB ML AG) (Berlin, Niemcy), DB Energie GmbH (Frankfurt am Main, Niemcy), DB Schenker Rail GmbH (Mainz, Niemcy), DB Schenker Rail Deutschland AG (Mainz, Niemcy) (przedstawiciele: W. Deselaers, J.S. Brückner oraz O. Mross, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 14 marca 2011 r., doręczonej w dniu 29 marca 2011 r., w sprawie przeprowadzenia kontroli;
- stwierdzenie nieważności każdego środka podjętego w wyniku kontroli przeprowadzonej na podstawie tej niezgodnej z prawem decyzji;
- nakazanie w szczególności Komisji, pod groźbą stwierdzenia nieważności przez Sąd przyszłych decyzji Komisji, zwrotu

wszelkich kopii dokumentów, które zostały wykonane w ramach kontroli; oraz

- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 1774 z dnia 14 marca 2011 r. (sprawa COMP/39.678 i COMP/39.731) w sprawie przeprowadzenia kontroli na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenie Rady⁽¹⁾ (WE) nr 1/2003 w spółce Deutsche Bahn AG oraz u wszystkich bezpośrednio lub pośrednio kontrolowanych przez nią osób prawnych w związku z rzekomym faworyzowaniem przedsiębiorstw zależnych poprzez system rabatów przy dostawach energii elektrycznej na potrzeby kolei.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa podstawowego do nienaruszalności miru domowego poprzez brak uprzedniego przedstawienia prawnie uzasadnionego zezwolenia.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa podstawowego do skutecznego środka zaskarżenia w związku z brakiem uprzedniej sądowej weryfikacji pod względem faktycznym i prawnym decyzji w sprawie nakazania kontroli.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do obrony poprzez nad wyraz obszerny i nietypowy opis przedmiotu kontroli („fishing expedition”).
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności. Decyzja w sprawie nakazania kontroli ma charakter nieproporcjonalny, ponieważ system rabatów przy dostawie energii elektrycznej na potrzeby kolei jest od lat praktykowany przez skarżącą w sposób transparentny, wielokrotnie podlegał kontroli przez niemieckie organy oraz sądy i został oceniony jako zgodny z prawem kartelowym, a odpowiedź na mające decydujące znaczenie z punktu widzenia Komisji pytanie, czy system rabatów jest „obiektywnie uzasadniony”, mogłaby być udzielona w drodze mniej uciążliwego środka — zwykłego żądania informacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 [traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s.1)]

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2011 r. — Deutsche Bahn i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-290/11)

(2011/C 238/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Bahn AG (Berlin, Niemcy), DB Mobility Logistics AG (DB ML AG) (Berlin, Niemcy), DB Netz AG (Frankfurt nad Menem, Niemcy), Deutsche Umschlagengesellschaft Schiene-Straße mbH (DUSS) (Bodenheim, Niemcy), DB Schenker Rail GmbH (Moguncja, Niemcy), DB Schenker Rail Deutschland AG (Moguncja, Niemcy) (przedstawiciele: W. Deselaers, J.S. Brückner i O. Mross, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pokontrolnej Komisji z dnia 30 marca 2011 r., doręczonej w dniu 31 marca 2011 r.;
- stwierdzenie nieważności wszystkich środków, jakie zostały zastosowane po przeprowadzeniu kontroli, na podstawie tej niezgodnej z prawem decyzji;
- zobowiązanie w szczególności Komisji do zwrotu wszystkich kopii dokumentów, które zostały sporządzone w ramach kontroli, pod rygorem stwierdzenia przez Sąd nieważności przyszłych decyzji Komisji; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 2365 z dnia 30 marca 2011 r. (sprawy COMP/39.678 i COMP/39.731) zarządzającej przeprowadzenie kontroli na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ w przedsiębiorstwie Deutsche Baon AG, a także we wszystkich osobach prawnych kontrolowanych przez nią bezpośrednio lub pośrednio, w odniesieniu do możliwego stosowania antykonkurencyjnego modelu wykorzystywania strategicznej infrastruktury, którą zarządzają spółki należące do koncernu DB, oraz świadczenia usług w sektorze kolejowym.

Na poparcie skargi skarżące podnoszą pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy: naruszenie prawa podstawowego do nienaruszalności miru domowego poprzez brak uzyskania uprzedniej zgody sądu.
- 2) Zarzut drugi: naruszenie prawa podstawowego do skutecznego środka prawnego, ze względu na brak możliwości przeprowadzenia uprzedniej kontroli sądowej decyzji pokontrolnej, zarówno pod względem faktycznym, jak i prawnym.
- 3) Zarzut trzeci: niezgodność z prawem decyzji pokontrolnej polegająca na tym, że w decyzji tej oparto się na informacjach uzyskanych przez Komisję przy wykonywaniu decyzji pokontrolnej dotyczącej systemu rabatów w dziedzinie trakcyjnej energii elektrycznej, w ramach bardzo szerokiego dochodzenia („fishing expedition”), a zatem z naruszeniem prawa do obrony skarżących.
- 4) Zarzut czwarty: naruszenie prawa do obrony, ze względu na nadmiernie obszerny i nieskonkretyzowany opis celu kontroli.
- 5) Zarzut piąty: naruszenie zasady proporcjonalności przez to, że Komisja nie posiada kompetencji ze względu na cel kontroli, a w każdym razie mogła uzyskać stosowne informacje od właściwej Bundesnetzagentur [federalnej agencji ds. sieci], względnie w drodze skierowania do skarżących zwykłego żądania przedstawienia informacji.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2011 r. — Cemex i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-292/11)

(2011/C 238/42)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Skarżące: Cemex S.A.B. de C.V. (Monterrey, Meksyk), New Sunward Holding BV (Amsterdam, Niderlandy), Cemex España, SA (Madryd, Hiszpania), CEMEX Deutschland AG (Düsseldorf, Niemcy), Cemex UK (Egham, Zjednoczone Królestwo), CEMEX Czech Operations s.r.o. (Praga, Republika Czeska), Cemex France Gestion (Rungis, Francja), CEMEX Austria AG (Langenzersdorf, Austria) (przedstawiciel: adwokat J. Folguera Crespo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji z dnia 30 marca 2011 r.; tytułem żądania ewentualnego stwierdzenie nieważności tego przepisu w części, w jakiej zwolnieni to skarżących z obowiązku dostarczenia informacji, których dotyczą pytania zamieszczone w załączniku I do tej decyzji, w zakresie w jakim przekracza to granice jakie wyznaczają Komisji przepisy i zasady prawa Unii Europejskiej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argument

Przedmiotem skargi jest decyzja Komisji z dnia 30 marca 2011 r. dotycząca postępowania na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 w sprawie COMP/39.520 — Cement i towary cementopodobne.

Skarżące przedstawiają sześć zarzutów w uzasadnieniu skargi.

- 1) Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 18 rozporządzenia (WE) nr 1/2003.
 - Skarżące twierdzą, że Komisja przekroczyła granice, jakim przepis ten i orzecznictwo Trybunału poddają wykonywanie przez nią uprawnień, domagając się od skarżących dostarczenia informacji, o których Komisja wie, iż skarżące ich nie posiada. Z drugiej strony skarżące dodają, iż Komisja wymaga od nich, nie tylko by dostarczyły jej wymaganych informacji, ale także by przetwarzały miliony danych o charakterze gospodarczym, nakładając na nie należący do jej zadań obowiązek przeprowadzenia dochodzenia.
- 2) Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 18 rozporządzenia (WE) nr 1/2003.
 - Zdaniem skarżących Komisja wymaga dostarczenia informacji, które nie są konieczne dla przeprowadzenia kontroli stwierdzonych przez nią praktyk ograniczających konkurencję, o których mowa w decyzji. Chodzi tu o informacje, które nie pozostają w jakimkolwiek związku z przedmiotem dochodzenia lub informacje powszechnie dostępne, informacje, które zostały już przekazane w odpowiedzi na wcześniejsze żądania lub o prace polegające na przetwarzaniu danych.

- 3) Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.
- Skarżące podnoszą w tym zakresie, że Komisja wymaga od nich, aby dostarczyły jej informacji, których gromadzenie i przetwarzanie jest nie tylko w wielu przypadkach zbędne, ale również wymaga nadmiernego i nieproporcjonalnego nakładu pracy. Skarżące dodają, że Komisja wyznaczyła im niezwykle krótki termin na udzielenie odpowiedzi oraz że oddaliła ich wnioski o jego przedłużenie.
- 4) Zarzut czwarty, dotyczy naruszenie art. 296 TFUE, w zakresie, w jakim zdaniem skarżących, Komisja nie uzasadniła w wystarczający sposób dlaczego żądane przez nią informacje były konieczne oraz pozostawały we właściwym stosunku do realizowanego celu.
- 5) Zarzut piąty, dotyczący naruszenia zasady pewności prawa w zakresie, w jakim wydana decyzja została zredagowana w sposób pozbawiony jasności i precyzji.
- 6) Zarzut szósty, dotyczący naruszenia art. 3 rozporządzenia nr 1 (EWG) w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej.
- Skarżące twierdzą, że Komisja odmówiła skierowania wydanej decyzji do spółek zależnych, będących jej adresatami, w językach państw członkowskich, których jurysdykcji podlegają, sprawiając celowo, iż gromadzenie danych stało się tym samym jeszcze trudniejsze.

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2011 r. — Holcim (Deutschland) i Holcim przeciwko Komisji

(Sprawa T-293/11)

(2011/C 238/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Holcim AG (Hamburg, Niemcy) i Holcim Ltd (Zürich, Szwajcaria) (przedstawiciele: P. Niggemann i K. Gaßner, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 30 marca 2011 r. w postępowaniu na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003, sprawa 39520 — Cement i produkty pokrewne
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący nieskutecznego doręczenia decyzji w sprawie wezwania do udzielenia informacji
- Zdaniem skarżących, pozwana przed wydaniem decyzji w sprawie wezwania do udzielenia informacji otrzymała od wszystkich spółek należących do grupy Holcim, których dotyczyło postępowanie, pełnomocnictwa do reprezentacji wystawione na rzecz pierwszej spółki skarżącej oraz oświadczenia potwierdzające wybór j. angielskiego jako języka roboczego. Zaskarżoną decyzję, która była zaadresowana do drugiej spółki skarżącej „doręczono” jednak pierwszej

spółce, która z kolei nigdy nie była uprawniona do reprezentowania drugiej spółki skarżącej. Skarżące dodają, że językiem roboczym spółki Holcim Ltd oraz zdecydowanej większości spółek z grupy Holcim, których dotyczy postępowanie, jest j. angielski, w ten sposób że nie miały one możliwości zapoznania się z decyzją w wystarczający sposób.

- 2) Zarzut drugi dotyczący zbyt krótkiego terminu do udzielenia odpowiedzi i odmowa przedłużenia terminu

Zdaniem skarżących zaskarżona decyzja wymaga przedstawienia licznych szczegółowych informacji dotyczących 15 spółek wchodzących w skład grupy (np. dane dotyczące transakcji, importu i eksportu, dane produkcyjne, dane dotyczące udziału w rynku itd.) obejmujących okres 10 lat. Skarżące na podstawie projektu decyzji szczegółowo już odpowiednio wcześniej wskazywały pozwanej, że termin 12 tygodni na złożenie odpowiedzi jest za krótki. Skarżące uważają, że biorąc pod uwagę trwające już dwa i pół roku postępowanie, jak również dotychczasową obszerną współpracę ze strony skarżących, przedłużenie terminu byłoby wskazane. Sama pozwana poprzez zredagowanie decyzji w sprawie wezwania do udzielenia informacji w języku niemieckim — wbrew zgodzie skarżących na utrzymanie j. angielskiego jako języka postępowania — utrudniła i opóźniła zbieranie danych w ten sposób, że dwie trzecie spółek z grupy Holcim, których dotyczyło postępowanie, nie było w stanie właściwie pracować.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący obowiązku Holcim do dostarczenia danych i informacji, którymi spółka w żądanej formie nie dysponuje

Skarżące podnoszą, że zaskarżona decyzja wymaga od skarżących przedstawienia zasadniczych danych i informacji, którymi one w żądanej formie nie dysponują. Zaskarżona decyzja wymaga ponadto danych, których przygotowanie z wielu powodów, w szczególności z uwagi na zmianę systemu informatycznego, jest możliwe tylko przy szczególnie wysokim nakładzie czasu i liczby zaangażowanych pracowników. Zdaniem skarżących nakład ten wykracza poza obowiązek udzielenia odpowiedzi na decyzję w sprawie wezwania do udzielenia informacji.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia

Zdaniem skarżących zaskarżona decyzja nie zawiera ani dostatecznego uzasadnienia dochodzenia jako takiego ani wyboru instrumentu dochodzenia (zagrożona karą pieniężną formalna decyzja).

- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady konieczności zastosowanych środków

Skarżące podnoszą, że dotychczas na każde żądanie informacji udzielały odpowiedzi w sposób obszerny i wyczerpujący, tak że w żaden sposób nie było podstaw do wyboru, zamiast łagodniejszego instrumentu jaki stanowi nieformalne żądanie informacji, zagrożonej karą pieniężną decyzji w sprawie wezwania do udzielenia informacji.

- 6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasady szczegółowego określenia żądanych informacji.

W decyzji w sprawie wezwania do udzielenia informacji w wielu miejscach brakuje precyzyjnego określenia żądanych danych i informacji, co jednostronnie działa na niekorzyść skarżących.

7) Zarzut siódmy dotyczący naruszenia ogólnej zasady proporcjonalności

Z uwagi na wciąż niekonkretny i ogólny charakter zarzutu, po trwającym dwa i pół roku postępowaniu, zbieranie danych i informacji w takim zakresie i o takim stopniu szczegółowości jest nieproporcjonalne, w szczególności przy uwzględnieniu także wielokrotnych zapytań w różnych formach o porównywalne dane. Odmowa przez pozwaną przedłużenia terminu jest ze względów merytorycznych, jak również w związku z trwającym już dwa i pół roku postępowaniem oczywiście nieproporcjonalna.

8) Zarzut ósmy dotyczący braku właściwości pozwanej względem Holcim (Česko) a.s. w zakresie kwestii dotyczących okresu przed przystąpieniem Republiki Czeskiej do Unii Europejskiej

Żądanie informacji dotyczących okresu przed przystąpieniem państwa do UE jest niedopuszczalne.

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2011 r. — Republika Grecka przeciwko Komisji

(Sprawa T-294/11)

(2011/C 238/44)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: I. Chalkias i S. Papaioannou)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uwzględnienie skargi

— stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji z dnia 15 kwietnia 2011 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w części dotyczącej korekt finansowych zastosowanych do Republiki Greckiej lub ewentualnie zmianę tej decyzji

— obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Republika Grecka żąda w swej skardze stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Komisji z dnia 15 kwietnia 2011 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG)

oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) notyfikowanej jako dokument nr C(2011) 2517 i opublikowanej w Dzienniku Urzędowym UE L 102/33/16 4 2011 (Dz.U. L 102, s. 33) pod nr 2011/244/UE w części dotyczącej korekt finansowych zastosowanych do Republiki Greckiej w sektorach: a) produkcji oliwy z oliwek, b) wydatków na ustanowienie rejestru upraw oliwek — systemu informacji geograficznej (zwanego dalej „RUO-GIS”) oraz c) pomocy bezpośredniej (rośliny uprawne).

W odniesieniu do korekty dotyczącej sektora pomocy w produkcji oleju z oliwek skarżąca twierdzi po pierwsze, że Komisja popełniła błąd przy ocenie okoliczności faktycznych, ponieważ niedociągnięcia w sposobie przeprowadzania kontroli systemu są z reguły minimalne i nie uzasadniają korekty w wysokości odpowiednio 10 % i 15 % tym bardziej, że od dnia 1 listopada 2003 r. obowiązuje już funkcjonalny i niezawodny system informacji geograficznej dla sektora oliwek w Grecji (GIS dla oliwek) jako podstawowy instrument kontroli całego systemu pomocy w produkcji oliwy z oliwek i jako że deklaracje o uprawie są starannie sprawdzane podobnie jak wydajność drzew oliwnych i całe funkcjonowanie tłoczni.

Po drugie skarżąca podnosi, że: a) decyzja Komisji nie ma ważnej i rzeczywistej podstawy prawnej dla korekty wzwyż w związku z powrotem do naruszenia; znaczenie, jakie Komisja przypisuje temu terminowi jest błędne, ponieważ w wyraźny sposób brak jest powtarzających się niedociągnięć; powrót do naruszenia, którego istnienie przyjmuje Komisja opiera się na błędnym założeniu, którego konsekwencją jest w oczywisty sposób błędna ocena rzekomo powtarzających się niedociągnięć biorąc pod uwagę, że w chwili obecnej obowiązuje już podstawowy instrument kontroli systemu GIS dla oliwek i b) Komisja popełniła błąd przy ocenie okoliczności faktycznych, ponieważ w każdym razie korekta wzwyż o 10 % w okresie od 2003 r. do 2004 r. oraz o 15 % w okresie od 2004 r. do 2005 r. jest bezprawna i nieuzasadniona zważywszy że w okresie tym nastąpiły liczne ulepszenia i ciągłe aktualizacje GIS dla oliwek i w konsekwencji system kontroli nie tylko nie pogorszył się lecz został w istotny sposób ulepszony.

W odniesieniu do korekty w przypadku sektora wydatków na ustanowienie RUO-GIS skarżąca twierdzi po pierwsze, że brak jest ważnych podstaw prawnych dla finansowej korekty wydatków dotyczących procedury ustanowienia GIS dla oliwek, ponieważ fundusze udostępnione na jego stworzenie były odliczone od pomocy, do której uprawnieni byli greccy producenci a brak uwzględnienia tych wydatków stanowi przyczynę bezpodstawnego wzbogacenia EFOGR oraz podwójną sankcję finansową zważywszy, że w każdym razie wszystkie dokonane wydatki są dopuszczalne, jeżeli nie przekraczają budżetu zatwierdzonego przez Komisję i całkowitej kwoty odliczonej w przypadku greckich producentów, gdyż momentem decydującym w celu oceny czy wydatek jest zgodny z prawem jest moment powzięcia zobowiązania prawnego lub jego wykonania a nie moment, w którym zadeklarowano wydatek.

Po drugie skarżąca powołuje się na: a) naruszenie zasady proporcjonalności w zakresie wydatków w wysokości 2 920 191,03 EUR wynikających z umów uzupełniających b) błędną ocenę okoliczności faktycznych w zakresie wydatków wynikających z umowy 5190/ES/2003.

W odniesieniu do korekty w przypadku sektora pomocy bezpośredniej (rośliny uprawne) skarżąca twierdzi po pierwsze, że: a) brak jest ważnej podstawy prawnej, aby stosować do nowej wspólnej polityki rolnej (WPR) oraz do nowego systemu płatności jednolitych dawne wytyczne, które przewidywały stosowanie określonych zryczałtowanych kwot korekt i b) ich stosowanie w poważny sposób narusza zasadę proporcjonalności.

Po drugie skarżąca powołuje się na błędną ocenę okoliczności faktycznych: a) w odniesieniu do podnoszonych niedociągnięć w ramach LPIS [systemu identyfikacji działek rolnych] — GIS b) w odniesieniu do wykazania okoliczności, iż z porównania danych LPIS-GIS wykorzystanego dla roku złożenia wniosków 2007 z pełnymi i wiarygodnymi danymi LPIS-GIS za rok 2009 r., które zostały skontrolowane przez Komisję na miejscu wynika, że różnice i niedociągnięcia są minimalne i nie przekraczają 2 % a zatem jakkolwiek korekta nie powinna była przekraczać tej wartości oraz c) w odniesieniu do podnoszonych niedociągnięć w ramach krzyżowych kontroli administracyjnych przeprowadzonych na miejscu i ich jakości oraz w szczególności do podnoszonego braku zmierzenia użytków zielonych i spóźnionego przeprowadzenia kontroli na miejscu, ponieważ liczne ulepszenia, jakie nastąpiły w roku złożenia wniosków 2007 powinny były doprowadzić Komisję do wniosku, iż nie należało stosować żadnej korekty.

Wreszcie skarżąca powołuje się na błędną wykładnię i zastosowanie art. 33 rozporządzenia 1290/05⁽¹⁾ w odniesieniu do korekty wydatków dotyczących środków na rzecz rozwoju obszarów wiejskich.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej.

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2011 r. — Duscholux Ibérica przeciwko OHIM — Duschprodukter i Skandinavien (duschy)

(Sprawa T-295/11)

(2011/C 238/45)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Duscholux Ibérica, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Carbonell Callicó)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Duschprodukter i Skandinavien AB (Hising Backa, Szwecja)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie R 662/2010-1;
- tytułem żądania pomocniczego i jedynie w przypadku oddalenia pierwszego żądania stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w

ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie R 662/2010-1;

- obciążenie strony pozwanej i drugiej strony postępowania przed Izbą Odwoławczą kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny międzynarodowy znak towarowy „duschy” dla towarów należących do klas 11 i 20 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr W927073

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny wspólnotowy znak towarowy „DUSCHO Harmony” zarejestrowany pod numerem 2116820 dla towarów należących do klas 6, 11 i 19

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie zaskarżonej decyzji

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności dotyczącego prawa do sprawiedliwego procesu, naruszenie art. 75 i 76 rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza pominęła okoliczności i dowody przedstawione przez skarżącą w należytych terminach oraz naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009, dlatego że Izba Odwoławcza błędnie uznała, iż w przypadku kolidujących znaków towarowych nie zachodzi prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 8 czerwca 2011 r. — Cementos Portland Valderrivas przeciwko Komisji

(Sprawa T-296/11)

(2011/C 238/46)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Skarżące: Cementos Portland Valderrivas, S.A. (Pamplona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat L. Ortiz Blanco)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności skargi.
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 30 marca 2011 r.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argument

Przedmiotem skargi jest decyzja Komisji z dnia 30 marca 2011 r. dotycząca postępowania na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 w sprawie COMP/39.520 — Cement i towary cementopodobne.

Skarżąca podnosi wyłącznie zarzut nieważności decyzji dotyczący naruszenia art. 18 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 oraz zasady proporcjonalności.

- Skarżąca twierdzi, po pierwsze, iż informacje wymagane w zaskarżonej decyzji nie mają żadnego związku z naruszeniem, będącym przedmiotem dochodzenia oraz że w związku z tym nie mogą one dostarczyć Komisji żadnego dowodu, który uzasadniałby dochodzenie dotyczące Valderivas. W konsekwencji skarżąca utrzymuje, że nie zostało spełnione kryterium konieczności, które zgodnie z art. 18 rozporządzenia nr 1/2003 warunkuje wykonanie prawa żądania informacji. Skarżąca twierdzi również, że fakt, iż decyzja nie zawiera żadnego odwołania do takich dowodów, nie może uniemożliwić Sądowi przeprowadzenie niezbędnej kontroli konieczności warunkującej żądanie takich informacji.
- Po drugie, skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z zasadą proporcjonalności, ponieważ nakłada na nią niewspółmierne obciążenie w stosunku do potrzeb dochodzenia. Brak proporcjonalności wyraża się w charakterze żądanych informacji, ich niestosowanej ilości i stopniu szczegółowości, w obowiązku opracowania i przedstawienia tych informacji w wymaganej formie i przekazania ich w wyznaczonym terminie.

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2011 r. — Ghost Brand przeciwko OHIM — Procter & Gamble International Operations (GHOST)

(Sprawa T-298/11)

(2011/C 238/47)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ghost Brand Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: N. Caddick, QC)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Procter & Gamble International Operations SA (Genewa, Szwajcaria)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że przeniesienie własności w zakresie zgłoszenia znaku towarowego nr 000282350 „GHOST” na Procter & Gamble International Operations SA zostało wpisane i ogłoszone tylko w odniesieniu do „kosmetyków”, natomiast własność zgłoszenia tego znaku w stosunku do wszystkich towarów należących do klasy 25 oraz „mydeł, perfum, olejków esencyjnych, balsamów do włosów” należących do klasy 3, pozostaje wpisana na Ghost Brand Limitem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku: Słowny znak towarowy „GHOST” dla towarów należących do klasy 3

(„mydła, perfumy, olejki esencyjne, kosmetyki, balsamy do włosów”) — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 282350

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Strona wnosząca o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wspólnotowego znaku towarowego: wnosząca odwołanie w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą

Decyzja departamentu „wzory i rejestr”: oddalenie wniosku o częściowe przeniesienie własności

Decyzja Izby Odwoławczej: stwierdzenie nieważności zakwestionowanej decyzji i nakazanie departamentowi „wzory i rejestr” wpisania i opublikowania przeniesienia własności

Podniesione zarzuty: Strona skarżąca podnosi trzy zarzuty, czyli zasadniczo: (i) Druga Izba Odwoławcza dopuściła się błędu, ponieważ nie powiadomiła strony skarżącej o tym, że zainicjowana została procedura odwoławcza i że na jej koniec wydano decyzję, (ii) Druga Izba Odwoławcza nie dysponowała wszystkimi koniecznymi informacjami, a wszczęte przed nią odwołanie opierało się na informacjach wprowadzających w błąd, oraz (iii) wnosząca odwołanie w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą wykazała się złą wiarą w związku z wniesieniem skargi na decyzję Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2011 r. — Otto przeciwko OHIM — Nalsani (TOTTO)

(Sprawa T-300/11)

(2011/C 238/48)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Otto GmbH & Co. KG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci P. Schäuble i S. Müller)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Nalsani, SA (Bogota, Kolumbia)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie R 1291/2010-2;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Nalsani, SA

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „TOTTO” dla towarów z klas 3, 9, 14, 18 i 25 — zgłoszenie nr 6 212 451

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny krajowy znak towarowy „OTTO” dla towarów z klas 3, 9, 14, 18 i 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i oddalenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd. Izba Odwoławcza nieprawidłowo określiła punkty ciężkości przy ocenie podobieństwa wizualnego.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2011 r. — HeidelbergCement przeciwko Komisji

(Sprawa T-302/11)

(2011/C 238/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: HeidelbergCement AG (Heidelberg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci U. Denzel i T. Holzmüller)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE, art. 1 i 2 decyzji Komisji z dnia 30 marca 2011 r. w sprawie COMP/39520 — cement i produkty pokrewne w zakresie, w jakim dotyczą skarżącej;
- obciążenie Komisji kosztami skarżącej, zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 18 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ⁽¹⁾

Zaskarżona decyzja narusza art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, ponieważ nie przedstawia wystarczających uściśleń na temat celu dochodzenia oraz żąda informacji handlowych, które nie są „konieczne” w rozumieniu art. 18 rozporządzenia nr 1/2003 celem wyjaśnienia zarzucanych czynów.

Skarżącej nie przedstawiono ani w zaskarżonej decyzji, ani w żadnym innym momencie w trakcie procedury dochodzeniowej, jakie konkretnie postępowanie jej się zarzuca. W rezultacie decyzja narusza zawarty w art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 obowiązek wskazania celu dochodzenia. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądów Unii, w decyzji należy z wystarczającą ścisłością wskazać zarzucane czyny tak, aby jej adresaci oraz sądy mogli ocenić, czy informacje żądane na potrzeby dochodzenia są konieczne.

W decyzji zażądano ponownie dużej liczby informacji, które już wcześniej zostały przekazane Komisji w odpowiedzi na

wcześniejsze żądania dostarczenia informacji. Informacje, znajdujące się już w posiadaniu Komisji nie były „konieczne” w rozumieniu art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003.

Nie można dostrzec związku pomiędzy żądanymi informacjami a „domysłami” Komisji. Komisja nadużyła swoich kompetencji w świetle art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 celem przeprowadzenia ogólnego dochodzenia w stosunku do skarżącej („fishing expedition”). Komisja może skorzystać, celem przeprowadzenia takiego ogólnego dochodzenia na rynku, z art. 17 rozporządzenia nr 1/2003.

Komisja przekroczyła swoje uprawnienia na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, bowiem w zaskarżonej decyzji wymaga od skarżącej analizy i oceny żądanych informacji.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.

Biorąc pod uwagę zakres żądanych informacji, wybór środków oraz krótki termin wskazany skarżącej miałyby naruszać zasadę proporcjonalności.

Zebranie i przygotowanie żądanych informacji w określonej formie stanowiło dla skarżącej nadmierne obciążenie. To obciążenie było nieproporcjonalne w stosunku do ogólnego charakteru żądanych informacji oraz celu dochodzenia.

Wyznaczenie dwunastotygodniowego terminu do udzielenia odpowiedzi i odmowa przedłużenia przez Komisję tego terminu były nieproporcjonalne. Dochowanie tego terminu przez skarżącą było obiektywnie niemożliwe.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia z art. 296 ust. 2 TFUE

Zaskarżona decyzja narusza również wymogi art. 296 ust. 2 TFUE co do właściwego uzasadnienia aktu prawnego, ponieważ nie pozwala dostrzec motywów, które skłoniły Komisję do żądania tylu informacji, do podjęcia działania na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 i do nałożenia takiego ograniczenia czasowego w ramach postępowania.

Zaskarżona decyzja nie uściśla, jaki konkretnie czyn bada Komisja ani powodu, dla którego Komisja potrzebowała wyjątkowo szczegółowych i obszernych informacji.

Komisja nie uzasadniła, dlaczego tym razem, w przeciwieństwie do wcześniejszych żądań przedstawienia informacji, uznała, że działanie na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 jest właściwe i konieczne.

Komisja niewystarczająco uzasadniła, dlaczego wyznaczyła tak krótki termin na udzielenie odpowiedzi i dlaczego odmówiła przedłużenia tego terminu.

- 4) Czwarty zarzut dotyczący naruszenia zasady precyzyjnego określenia żądanych informacji

Zaskarżona decyzja oraz formularz z nią przesłany naruszają zdaniem skarżącej wymogi ogólnej precyzyjnego określenia żądanych informacji, ponieważ dokumenty te w wielu fragmentach są niejasne, niedookreślone i ze sobą sprzeczne, a także nie zawierają jakichkolwiek jasnych wskazań postępowania pod adresem skarżącej. Skarżąca nie może ustalić w sposób niepozostawiający wątpliwości, czego się od niej wymaga, aby oddalić ryzyko zastosowania wobec niej sankcji. Komisja nie odpowiedziała, lub odpowiedziała w sposób niewystarczający, na liczne prośby skarżącej o uściślenie.

5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa skarżącej do obrony

Zaskarżona decyzja miałyby naruszać prawo skarżącej do obrony, gwarantowane w art. 6 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC) i w art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ wymaga od skarżącej aktywnego uczestnictwa w ocenie i analizie informacji handlowych, które stanowią w rzeczywistości zadania należące do obowiązków Komisji w ramach rozkładu ciężaru dowodu.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2011 r. — Leopardi Dittajuti przeciwko OHIM — Llopart Vilarós (CONTE LEOPARDI DITTAJUTI)

(Sprawa T-303/11)

(2011/C 238/50)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Piervittorio Francesco Leopardi Dittajuti (Numana, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci D. De Simone, D. Demarinis, i G. Orsoni)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Pedro Llopart Vilarós (Sant Sadurní D'Anoia, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie R 1437/2010-2 i w konsekwencji zażądanie od Urzędu podjęcia właściwych kroków w celu wykonania wydanego wyroku, oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi we wszystkich instancjach tego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „CONTE LEOPARDI DITTAJUTI” dla towarów i usług z klas 33, 35, 40 i 43 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 6428338

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Pedro Llopart Vilarós

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzny znak towarowy „Leopardi” zarejestrowany w Hiszpanii pod nr 2073540 dla towarów z klasy 33

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu w odniesieniu do części spornych towarów i usług

Decyzja Izby Odwoławczej: odrzucenie odwołania jako niedopuszczalnego

Podniesione zarzuty: błędna wykładnia art. 60 rozporządzenia Rady nr 207/2009, zasady 49 ust. 1 i zasady 20 ust. 7 lit. c) rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95, mających zastosowanie do postępowania odwoławczego zgodnie z zasadą 50 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95, ze względu na to, że Izba Odwoławcza (i) nieprawidłowo postanowiła, bez względu na łączny wniosek stron w tym względzie, nie zawiesić postępowania i nie przedłużyć terminu (ii) nieprawidłowo wzięła pod uwagę łączny wniosek stron, jedynie po upływie terminu na przedłożenie pisma przedstawiającego podstawy odwołania, uniemożliwiając tym samym przedłożenie przez stronę zainteresowaną tego pisma w odpowiednim czasie przed upływem terminu; oraz (iii) naruszenie wymogów proceduralnych przez Izbę Odwoławczą, ponieważ nie wzięła pod uwagę podstaw odwołania, mimo, iż właściwe pisma zostały przedstawione po upływie terminu, co stanowi naruszenie generalnej zasady ekonomii procesowej i zachowania ważności dokumentów zawartych w aktach sprawy.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2011 r. — Schwenk Zement przeciwko Komisji

(Sprawa T-306/11)

(2011/C 238/51)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Schwenk Zement KG (Ulm, Niemcy) (przedstawiciel: M. Raible, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji K(2011) 2367 wersja ostateczna z dnia 30 marca 2011 r. (sprawa COMP/39520 — Zement i produkty pokrewne)
- obciążenie Komisji kosztami strony skarżącej, zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący nieproporcjonalnego charakteru formy rozstrzygnięcia

Zaskarżona decyzja stanowi naruszenie zasady proporcjonalności, ponieważ decyzja stanowi pierwszy środek w ramach prowadzonego przeciwko skarżącej dochodzenia, a skarżąca była gotowa do udzielenia informacji.

— Rozporządzenie Rady (¹) (WE) nr 1/2003 wprawdzie nie przewiduje hierarchii między zwykłym żądaniem informacji a decyzją w sprawie wezwania do udzielenia informacji. Nie zmienia to jednak faktu, że przy wyborze środka w wyjaśniającego należy brać pod uwagę zasadę proporcjonalności.

— Żądanie informacji na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 stanowi względem decyzji w sprawie wezwania do udzielenia informacji na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 środek łagodniejszy i równie skuteczny w przypadku przedsiębiorstwa gotowego do udzielenia informacji.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003

Zaskarżona decyzja nie odpowiada wymogom co do wskazania podstawy prawnej zgodnie z art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003.

— Komisja nie powołuje żadnego konkretnego zarzutu popełnienia czynu, a informacje wymagane w drodze żądania informacji dalece nie pozostają w związku z rzekomym zarzutem popełnienia czynu.

— Żądanie informacji nie jest zatem konieczne dla dochodzenia Komisji. Wykazanie naruszenia prawa kartelowego nie może być przeprowadzone w oparciu o zażądane informacje.

3) Zarzut trzeci dotyczący wyznaczenia terminu w sposób nieproporcjonalny.

Termin dwóch tygodni na złożenie odpowiedzi na pytanie 11 był dla skarżącej niewystarczający.

— Komisja bez podania przyczyny skróciła w zaskarżonej decyzji w porównaniu z projektem decyzji termin do złożenia odpowiedzi na pytanie 11 z dwóch miesięcy do dwóch tygodni.

— Odpowiedź z zachowaniem terminu wyznaczonego na dwa tygodnie była dla skarżącej niemożliwa. Przedłużenie terminu zostało jednak kategorycznie odrzucone przez Komisję.

— Dłuższy termin był absolutnie konieczny ze względu na zakres żądanych informacji, trudności w ich zebraniu, jak również indywidualną sytuację skarżącej.

4) Zarzut czwarty dotyczący niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji

Zaskarżona decyzja jest nienależycie uzasadniona.

— Z zaskarżonej decyzji nie wynika sformułowany przeciwko skarżącej zarzut popełnienia czynu. Nie wynika z niej również, w jakim związku pozostają żądane informacje z rzekomym zarzutem popełnienia czynu.

— Brak jest również, ogólnie rzecz biorąc, dostatecznego uzasadnienia wyznaczenia terminu, jak również skrócenia z dwóch miesięcy w projekcie decyzji do dwóch tygodni, terminu przewidzianego na odpowiedź na pytanie 11.

5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa do obrony skarżącej

W związku ze stworzoną przez Komisję presją czasu naruszono prawo do obrony skarżącej, w szczególności jej ochronę w związku z możliwym przyznaniem się do popełnienia naruszenia.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu. (Dz.U. 2003, L 1, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2011 r. — Eurallumina przeciwko Komisji

(Sprawa T-308/11)

(2011/C 238/52)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Eurallumina SpA (Portoscuso, Włochy) (przedstawiciele: V. Leone, avvocato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

Tytułem żądania głównego:

— o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości w odniesieniu do Eurallumina.

Tytułem żądania ewentualnego:

— o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w odniesieniu do środka przyjętego na podstawie dekretu z 2004 r. i w konsekwencji art. 3 zaskarżonej decyzji dotyczącego nakazu odzyskania pomocy od Eurallumina.

Tytułem dalszego żądania ewentualnego:

— o stwierdzenie nieważności art. 3 zaskarżonej decyzji w części dotyczącej nakazu odzyskania pomocy od Eurallumina.

W każdym razie

— o obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji która:

kwalifikuje środek o którym mowa art. 1 dekretu prezesa rady ministrów nr 14042 z dnia 6 lutego 2004 r. (zwanego dalej „dekretem z 2004 r.”) i w uchwałach Autorità per l'Energia Elettrica e il Gas [organu ds. energii elektrycznej i gazu zwanego dalej „AEEG”] przyjętych w jego wykonaniu (zwanym dalej łącznie „środkiem przyjętym na podstawie dekretu z 2004 r.”) jako nową, bezprawnie przyznaną i niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc nakazując jej odzyskanie;

kwalifikuje jako nową pomoc niezgodną ze wspólnym rynkiem notyfikowany przez Włochy środek o którym mowa w art. 11 ust. 12 ustawy nr 80 z dnia 14 maja 2005 r. przekształcającej dekret ustawodawczy nr 35 z dnia 4 marca 2005 r. (zwanym dalej „ustawą 80/2005”) i uchwałę przyjętą przez AEEG w celu jej wykonania (zwanym dalej łącznie „środkiem przyjętym na podstawie ustawy 80/2005”).

Na poparcie skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów:

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia ogólnej zasady dobrej administracji

Skarżąca uważa, że Komisja popełniła błąd oceniając dwa wspomniane wyżej środki razem, podczas gdy wymagały one oddzielnej oceny z poszanowaniem ich obiektywnej różnicy w zakresie podstawy prawnej, adresatów i przewidzianego mechanizmu kompensacji. Okoliczność ta spowodowała kumulację argumentów wykorzystanych przez Komisję utrudniająca obronę.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia i błędnego zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE w odniesieniu do pojęcia pomocy państwa.

Skarżąca twierdzi, iż Komisja błędnie uznała dwa środki za pomoc państwa ponieważ obydwa nie spełniają wymogu korzyści w stosunku do zwykłych warunków rynkowych, która grozi zakłóceniem konkurencji i wpływa na wymianę handlową we Wspólnocie. W szczególności:

jeżeli chodzi o środek przyjęty na podstawie dekretu z 2004 r. to nie zapewnia on żadnej korzyści ponieważ stanowi on jedynie rozszerzenie na inne podmioty środka uznanego przez Komisję za niestanowiący pomocy w przypadku „Alumix”⁽¹⁾, w odniesieniu do której Komisja stwierdziła że taryfa opłat za energię elektryczną nie stanowi korzyści dla tego przedsiębiorstwa. Ponadto środek przyjęty na podstawie dekretu z 2004 r. nie może mieć wpływu na wymianę handlową we Wspólnocie — jeżeli chodzi o Eurallumina — ponieważ rynek aluminium jest deficytowy w UE i ewentualnego ograniczenia jej działalności nie wyrównałby wzrost wywozu przez podmioty z innych państw członkowskich, które już działają wykorzystując pełnię ich zdolności;

jeżeli chodzi o środek przyjęty na podstawie ustawy 80/2005 to nie zapewnia on korzyści w stosunku do zwykłych warunków rynkowych ponieważ w świetle anomalii na rynku energii we Włoszech — a przede wszystkim na Sardynii gdzie sztucznie utrzymywana jest

wysoka cena energii elektrycznej z powodu braku połączeń z kontynentem — odniesienie do giełdowej ceny kształtowanej na poziomie europejskim jest uzasadnione przy ocenie taryfy stosowanej jako „rynkowa” w zakresie działalności beneficjentów. Co się tyczy wymiany handlowej we Wspólnocie zachowują ważność te same uwagi co w przypadku środka przyjętego na podstawie dekretu z 2004 r.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia i błędnego zastosowania art. 107 ust. 3 TFUE dotyczącego odstępstwa w odniesieniu do pomocy regionalnej, o której mowa pod lit. a).

Skarżąca twierdzi że Komisja popełniła błąd uznając, iż dwa środki nie były zgodne ze wspólnym rynkiem jako pomoc regionalna. W szczególności zaś z uwagi na:

istnienie niekorzystnej sytuacji regionalnej wynikającej z braku połączeń Sardynii z kontynentem niekorzystnie wpływającej na zaopatrywanie beneficjentów w energię elektryczną oraz okoliczności iż „energożerni” beneficjenci stanowią szkielet struktury produkcyjnej wyspy w istotnej części determinując poziom zatrudnienia na wyspie;

proporcjonalny i adekwatny charakter omawianych środków w celu zniwelowania takiej niekorzystnej sytuacji jako środków przejściowych zmierzających do uniknięcia wyniesienia się beneficjentów i powziętych w oczekiwaniu na usunięcie strukturalnej niekorzystnej sytuacji, w drodze podjętych już i ukończonych obecnie przez państwo włoskie inicjatyw, odpowiednich w celu stworzenia wystarczających połączeń z Sardynią oraz w drodze szczególnych inwestycji w wydajność, które zobowiązały się przeprowadzić same przedsiębiorstwa;

czasowy i de facto słabnący charakter dwóch środków.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych — brak uzasadnienia.

Skarżąca twierdzi że Komisja nie uzasadniła w wystarczający sposób decyzji w szczególności w odniesieniu do:

różnicy pomiędzy środkiem przyjętym na podstawie dekretu z 2004 r. oraz środkiem o którym mowa w decyzji „Alumix”;

istnienia potencjalnego zakłócenia konkurencji i wpływu na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi;

proporcjonalności środka przyjętego na podstawie dekretu z 2004 r.

- 5) Zarzut piąty dotyczący błędów w ocenie przy badaniu okoliczności usprawiedliwiających uzasadnione oczekiwania

— Skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie oceniła, iż po stronie Eurallumina nie istniały okoliczności usprawiedliwiające uzasadnione oczekiwania w odniesieniu do tego, iż środek przyjęty na podstawie dekretu z 2004 r. nie stanowił pomocy.

⁽¹⁾ Opublikowana w Dz.U. C 288/4 z dnia 1.10.1996, s. 4.

Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2011 r. — Süd-Chemie przeciwko OHIM — BYK-Cera (CERATIX)

(Sprawa T-312/11)

(2011/C 238/53)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Süd-Chemie AG (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci W. Baron von der Osten-Sacken i A. Wenninger-Lenz)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą był/była również: BYK-Cera BV (Deventer, Niderlandy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 8 kwietnia 2011 r. (sprawa nr R 1585/2010-4);
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: BYK-Cera BV

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „CERATIX” dla towarów z klasy 1 — zgłoszenie nr 6 358 832

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: krajowy znak towarowy „CERATOFIX” dla towarów z klasy 1

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i oddalenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 15 i art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009, jako że pozwany

- niesłusznie obniżył wartość dowodową dokumentów przedstawionych przez skarżącą dokonując połowicznego uzasadnienia, iż pochodziły one od samej skarżącej;
- nie uwzględnił środków reklamowych jako „rzeczywiste używanie”;
- nie uwzględnił w ramach oceny rzeczywistego używania wszystkich istotnych okoliczności i
- nie dokonał oceny przedstawionych dokumentów wykazujących używanie znaku w całości.

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2011 r. — Heede przeciwko OHIM (Matrix-Energetics)

(Sprawa T-313/11)

(2011/C 238/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Günter Heede (Walldorf-Baden, Niemcy) (przedstawiciel: R. Utz, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 8 kwietnia 2011 r. (postępowaniu w sprawie odwołania R 1848/2010-4)
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „Matrix-Energetics” w odniesieniu do usług z klas 35, 41 oraz 44 — zgłoszenie nr 8 339 798

Decyzja eksperta: odmowa zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009, ze względu na to że, z jednej strony, nie ma konieczności stwierdzenia opisanego działania zgłoszonego znaku towarowego i że zgłoszony znak towarowy posiada charakter odróżniający oraz, z drugiej strony, Izba Odwoławcza niesłusznie za podstawę swojej decyzji przyjęła wydruki z Internetu, które pochodziły z okresu po zgłoszeniu znaku towarowego i sporadyczne, niezgodne z prawem oraz mające miejsce po dacie zgłoszenia korzystanie przez osoby trzecie z pierwotnego posiadającego charakter odróżniający (fantazyjnego) oznaczenia nadal nie mogłyby mieć negatywnego wpływu na zdolność rejestracyjną wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2011 r. — Fortress Participations przeciwko OHIM — Fortress Investment Group i Fortress Investment Group (UK) (FORTRESS)

(Sprawa T-314/11)

(2011/C 238/55)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fortress Participations BV (Rotterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: M.L.J. van de Braak, prawnik, B. Ladas, Solicitor i S. Malynicz, Barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą były również: Fortress Investment Group LLC (Nowy York, USA) i Fortress Investment Group (UK) Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 1 kwietnia 2011 r. w sprawie R 354/2009-2;

— obciążenie pozwanej i innych uczestników postępowania własnymi kosztami postępowania przed OHIM i Sądem oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: graficzny znak towarowy „FORTRESS” w kolorach czerwonym, czarnym i białym, dla usług z klas 35, 36 i 42 — wspólnotowy znak towarowy nr 3398451

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: skarżący

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Fortress Investment Group LLC i Fortress Investment Group (UK) Ltd

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: wnoszący o unieważnienie uzasadniają swój wniosek względny podstawami unieważnienia zgodnie z art. 53 ust. 1 lit. c) w związku z art. 8 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009. W uzasadnieniu przywołane zostały również niezarejestrowane w Zjednoczonym Królestwie znaki towarowe „FORTRESS”, „FORTRESS INVESTMENTS” oraz „FORTRESS INVESTMENT GROUP”, używane w obrocie handlowym.

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza nie dokonała prawidłowej analizy goodwill [siły przyciągania odbiorców] w świetle uregulowania powództwa opartego na bezprawnym używaniu nazwy w Zjednoczonym Królestwie oraz nie dokonała oszacowania ryzyka wprowadzenia w błąd i wynikającej z tego szkody

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2011 r. — Fortress Participations przeciwko OHIM — Fortress Investment Group i Fortress Investment Group (UK) (FORTRESS)

(Sprawa T-315/11)

(2011/C 238/56)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fortress Participations BV (Rotterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokat M.L.J. van de Braak, B. Ladas, solicitor, i S. Małynicz, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izłą Odwoławczą były również: Fortress Investment Group LLC (Nowy Jork, Stany Zjednoczone) i Fortress Investment Group (UK) Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego

(znaki towarowe i wzory) z dnia 8 marca 2011 r. w sprawie R 355/2009-2; i

— obciążenie OHIM i pozostałych uczestników postępowania własnymi kosztami postępowania przed Urzędem i Sądem oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: słowny znak towarowy „FORTRESS” dla usług z klas 35, 36 i 42 — rejestracja wspólnotowego znaku towarowego nr 2095784

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Fortress Investment Group LLC i Fortress Investment Group (UK) Ltd

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: wnoszące o unieważnienie uzasadniły swój wniosek względny podstawami unieważnienia zgodnie z art. 53 ust. 1 lit. c) w związku z art. 8 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009. Jego podstawą były także brytyjskie niezarejestrowane znaki towarowe używane w obrocie „FORTRESS”, „FORTRESS INVESTMENTS” i „FORTRESS INVESTMENT GROUP”.

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie zakwestionowanej decyzji

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 ze względu na to, że Izba Odwoławcza nie dokonała właściwej analizy kwestii goodwill (siły przyciągania odbiorców) na podstawie obowiązującego w Zjednoczonym Królestwie prawa regulującego powództwo oparte na bezprawnym używaniu nazwy oraz nie dokonała właściwej oceny prawdopodobieństwa mylącego przedstawienia i wynikających stąd szkód.

Skarga wniesiona w dniu 21 czerwca 2011 r. — Morelli przeciwko OHIM Associazione Nazionale Circolo del Popolo della Libertà (PARTITO DELLA LIBERTÀ')

(Sprawa T-321/11)

(2011/C 238/57)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Raffaello Morelli (Livorno, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Frenelli)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izłą Odwoławczą było również: Associazione Nazionale Circolo del Popolo della Libertà (Mediolan, Włochy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 marca 2011 r. i decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 14 maja 2010 r.;

- stwierdzenie, że sprzeciw wniesiony przez skarżącego w odniesieniu do zgłoszenia znaku towarowego nr 5890009 zostaje uwzględniony i odrzucenie zgłoszenia tego znaku towarowego;
- obciążenie Associazione Nazionale Circolo del Popolo della Libertà kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Associazione Nazionale Circolo del Popolo della Libertà

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „PARTITO DELLA LIBERTÀ” (zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 5890009) dla towarów i usług należących do klas 9, 14, 16, 24, 25, 35, 36, 38, 41, 42 i 45

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Raffaello Morelli

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Nazwa domeny „partitodellaliberta.it” przyznana Raffaello Morellemu przez organ zajmujący się przyznawaniem domen „it” w dniu 9 sierpnia 2004 r., w odniesieniu do której wnoszący sprzeciw podnosił, iż była używana w obrocie handlowym dla towarów i usług należących do klas 16, 35, 38, 41 i 45

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Błędne zastosowanie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, błędna interpretacja pojęcia „w obrocie handlowym” w przypadku nazwy używanej w polityce i błędna ocena dokumentów potwierdzających, że wcześniejsze oznaczenie było używane w obrocie handlowym.

Skarga wniesiona w dniu 21 czerwca 2011 r. — Morelli przeciwko OHIM — Brambilla (Partito della Libertà)

(Sprawa T-322/11)

(2011/C 238/58)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Raffaello Morelli (Livorno, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Brenelli)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Michela Vittoria Brambilla (Mediolan, Włochy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 marca 2011 r. i decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 14 maja 2010 r.;
- stwierdzenie, że sprzeciw wniesiony przez skarżącego w odniesieniu do zgłoszenia znaku towarowego nr 6203012

zostaje uwzględniony i odrzucenie zgłoszenia tego znaku towarowego;

- obciążenie Micheli Vittorii Brambilli kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Michela Vittoria Brambilla

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „Partito della Libertà” (zgłoszenie nr 6203012) dla towarów i usług należących do klas 9, 14, 16, 24, 25, 35, 36, 38, 41, 42 i 45

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Raffaello Morelli

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Nazwa domeny „partitodellaliberta.it” przyznana Raffaello Morellemu przez organ zajmujący się przyznawaniem domen „it” w dniu 9 sierpnia 2004 r., w odniesieniu do której wnoszący sprzeciw podnosił, iż była używana w obrocie handlowym dla towarów i usług należących do klas 16, 35, 38, 41 i 45

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Błędne zastosowanie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, błędna interpretacja pojęcia „w obrocie handlowym” w przypadku nazwy używanej w polityce i błędna ocena dokumentów potwierdzających, że wcześniejsze oznaczenie było używane w obrocie handlowym.

Skarga wniesiona w dniu 15 czerwca 2011 r. — MasterCard i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-330/11)

(2011/C 238/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: MasterCard Inc. (Wilmington, Stany Zjednoczone), MasterCard International, Inc. (Wilmington, Stany Zjednoczone) oraz MasterCard Europe SPRL (Waterloo, Belgia) (przedstawiciele: B. Amory, V. Brophy oraz S. McInnes, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności, w całości, odmownej decyzji Komisji opartej na wyjątku zawartym w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43);
- uznanie dokonanej przez Komisję interpretacji art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 za pozbawioną podstawy prawnej; oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami strony skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Komisję art. 4 ust. 3 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, ponieważ:

— Komisja nie stwierdziła, że spełnione są warunki art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001;

— elementy, na których oparła się Komisja, są błędne pod względem faktycznym; oraz

— istnieją nadrzędne względy interesu ogólnego w ujawnieniu dokumentów dostarczonych przez EIM Business and Policy Research w ramach badania dotyczącego kosztów ponoszonych przez kupców i korzyści związanych z akceptowaniem różnych form płatności (COMP/2008/D1/020).

2) Zarzut drugi dotyczący popełnienia przez Komisję błędu co do prawa poprzez naruszenie art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, jak również art. 2 załącznika do decyzji Komisji z dnia 24 lutego 2010 r. zmieniającej regulamin wewnętrzny Komisji (Dz.U. 2010 L 55, s. 60), ponieważ:

— Komisja bezprawnie ponownie nadała bieg terminowi przeglądu; oraz

— Komisja bezprawnie przedłużyła termin przeglądu o 15 dni roboczych.

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2011 r. — Besselink przeciwko Radzie

(Sprawa T-331/11)

(2011/C 238/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Leonard Besselink (Utrecht, Niderlandy) (przedstawiciele: O. Brouwer i J. Blockx, lawyers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 1 kwietnia 2011 r. w przedmiocie odmowy udzielenia pełnego dostępu do dokumentu 9689/10 zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30

maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43), doręczonej skarżącej w dniu 7 kwietnia 2011 r. pismem oznaczonym znakiem „04/c/01/11”;

— obciążenie Rady kosztami postępowania zgodnie z art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztów ewentualnych interwencji

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący oparcia zaskarżonej decyzji na błędnej interpretacji i błędnym zastosowaniu art. 4 ust. 1 lit. a) tiret trzecie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, mówiącego o interesie publicznym w odniesieniu do stosunków międzynarodowych w związku z tym, że:

— Rada błędnie nie uwzględniła okoliczności, że zażądany przez skarżącego dokument ma znaczenie podstawowe;

— Skarżący twierdzi, że dostęp do dokumentu 9689/10 jest również zagwarantowany na podstawie wolności wypowiedzi ustanowionej w art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;

— Rada nie wzięła pod uwagę szczególnych okoliczności i przedmiotu niniejszej sprawy; oraz

— Rada błędnie powołała się na hipotetyczne, negatywne skutki ujawnienia przyszłych negocjacji prowadzonych przez Unię.

2) Zarzut drugi dotyczący błędnego zastosowania art. 4 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 oraz naruszenia zasady proporcjonalności w zakresie, w którym Rada nie rozpatrzyła, czy właściwe byłoby przyznanie częściowego dostępu i ograniczenie odmowy do fragmentów dokumentu 9689/10, w przypadku których byłoby to odpowiednie i bezwzględnie konieczne.

3) Zarzut trzeci dotyczący niewykonania przez Radę obowiązku uzasadnienia zaskarżonej decyzji w sposób wystarczający i odpowiedni.

Postanowienie Sądu z dnia 10 czerwca 2011 r. — Gemmi Furs przeciwko OHIM — Lemmi-Fashion (GEMMI)

(Sprawa T-522/09) ⁽¹⁾

(2011/C 238/61)

Język postępowania: angielski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 51 z 27.2.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 20 czerwca 2011 r. — Gas Natural Fenosa SDG przeciwko Komisji**(Sprawa T-484/10) ⁽¹⁾**

(2011/C 238/62)

Język postępowania: hiszpański

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 328 z 4.12.2010.**Postanowienie Sądu z dnia 20 czerwca 2011 r. — Iberdrola przeciwko Komisji****(Sprawa T-486/10) ⁽¹⁾**

(2011/C 238/63)

Język postępowania: hiszpański

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 328 z 4.12.2010.**Postanowienie Sądu z dnia 20 czerwca 2011 r. — Endesa et Endesa Generación przeciwko Komisji****(Sprawa T-490/10) ⁽¹⁾**

(2011/C 238/64)

Język postępowania: hiszpański

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 328 z 4.12.2010.**Postanowienie Sądu z dnia 14 czerwca 2011 r. — Timab Industries i CFPR przeciwko Komisji****(Sprawa T-14/11) ⁽¹⁾**

(2011/C 238/65)

Język postępowania: francuski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 12.3.2011.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2011 r. — Strohm przeciwko Komisji

(Sprawa F-14/11)

(2011/C 238/66)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Andreas Strohm (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: J. Schlenker, M. Heimburger, R. Bakker, U. Thanner, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Unii Europejskiej

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej o nieprzejęciu 100 % kosztów leczenia dentystycznego

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności rozliczeń z dnia 1 czerwca 2010 r. nr 10003157, z dnia 4 czerwca 2010 nr 10003164 i z dnia 25 listopada 2010 r. nr 10003383 oraz decyzji o zatwierdzeniu kosztów nr 100525302817 z dnia 4 czerwca 2010 r. i nr 100525302817 z dnia 11 czerwca 2010 r., oraz zasądzenie od pozwanej zapłaty na rzecz skarżącego kwoty 4 251,49 EUR wraz z odsetkami w wysokości 5 punktów procentowych;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

SPROSTOWANIA**Sprostowanie do komunikatu w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-242/11**

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej C 211 z dnia 16 lipca 2011 r., s. 27)

(2011/C 238/67)

Komunikat w Dzienniku Urzędowy w sprawie T-242/11 Kaltenbach & Voigt przeciwko OHIM (3D eXam) otrzymuje następujące brzmienie:

Skarga wniesiona w dniu 9 maja 2011 r. — Kaltenbach & Voigt przeciwko OHIM (3D eXam)

(Sprawa T-242/11)

(2011/C 211/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Kaltenbach & Voigt GmbH (Biberach an der Riß, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Graf)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 1 marca 2011 r. w sprawie R 2361/2010-2;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowno-graficzny znak towarowy „3D eXam” dla towarów z klasy 10

Decyzja eksperta: odmowa udzielenia ochrony rejestracji międzynarodowej w Unii Europejskiej zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. b), art. 7 ust. 1 lit. c) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady nr 207/2009 i niewzięcie pod uwagę wcześniejszych rejestracji krajowych/wcześniejszego udzielenia ochrony, ze względu na to, że sporna rejestracja międzynarodowa (i) nie ma charakteru czysto opisowego, oraz (ii) wykazuje charakter odróżniający, ponieważ właściwy krąg odbiorców będzie uznawał oznaczenie 3D EXAM za wskazówkę pochodzenia handlowego.

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

